

Consell General de les Valls

Acta Núm. 8/1991

Sessió Ordinària del dia 23 d'abril de 1991

El dia 23 d'abril de 1991, dimarts, es reuneix a Casa de la Vall el M.I. Consell General de les Valls, en Sessió Ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea, i amb l'ordre del dia següent:

1. Resposta del Consell Executiu a les manifestacions que feren constar en acta els MM.II. Srs. Consellers Generals, Josep Mª Rossell Pons, Enric Dolsa Font i Albert Pintat Santolària en la sessió del proppassat dia 5 de març.

2. Resposta oral del M.I. Govern, a la pregunta formulada pels MM.II. Srs. Consellers Generals de la Parròquia de La Massana, referent a la dimissió del M.I. Sr. Candid Naudi Mora, del càrrec de Conseller de Turisme i Esports. (Reg. Núm. 151-A).

3. Moció presentada per varis MM.II. Srs. Consellers Generals, en relació amb els serveis prestats pels Centres de Salut.

4. Moció presentada per varis MM.II. Srs. Consellers Generals, relativa a la creació d'una Comissió legislativa per a les Relacions Interparlamentàries.

5. Examen i aprovació, si escau, pel procediment de lectura única, del Projecte de Llei de Crèdit Extraordinari per a la participació d'Andorra a l'Exposició Universal de Sevilla 1992.

6. Notificació de la Llei d'Augment del nombre de Consellers de Comú de la Parròquia de Sant Julià de Lòria, aprovada pels MM.II. Srs. Delegats Permanents.

Sota la presidència dels MM.II. Srs. Albert Gelabert Grau i Josep Casal Puigcernal, Síndic General i Sub-Síndic General, respectivament, assisteixen els membres següents:

Per Canillo

Els MM.II. Srs. Climent Palmitjavila Torres, Antoni Casal Mandicó, Jordi Font Cabanes i Miquel Casal Casal.

Per Encamp	Els MM.II. Srs. Roc Rossell Dolcet, Jordi Mas Torres, Isidre Torres Pons i Enric Pujal Areny.
Per Ordino	Els MM.II. Srs. Joan Naudi Ambatlle, Enric Dolsa Font, Joan Martínez Benazet i Josep M ^a Armengol Adellach.
Per La Massana	Els MM.II. Srs. Francesc Grau Esplandiú, Josep Garrallà Rossell, Josep M ^a Rossell Pons i Xavier Montané Esplandiú.
Per Andorra la Vella	Els MM.II. Srs. Jordi Farràs Forné, Antoni Armengol Vila, Robert Cassany Vila i Josep Anton Ribes Roca.
Per Sant Julià de Lòria	Els MM.II. Srs. Joan Jordi Areny, Josep Cases Baró, Albert Pintat Santolària i Joan Obiols Camillo.
Per Escaldes-Engordany	Els MM.II. Srs. Miquel Aleix Areny, Marcel·lí Albós Riba, Ramon Canut Bové i Xavier Esport Miró.

Assisteix, també, el M I Sr. Oscar Ribas Reig, Cap de Govern, acompanyat dels MM.II. Srs. Jaume Bartumeu Cassany, Guillem Benazet Riba, Joan Santamaria Tarré, Antoni Armengol Aleix i Ladislau Baró Solà, Consellers Executius.

Després de l'oració, i un cop efectuada la comprovació dels membres assistents a la reunió, el M I Sr. Síndic General declara oberta la sessió És un quart d'onze del matí.

Seguidament, el M I Sr. Síndic General fa donar lectura a l'ordre del dia.

1. Resposta del Consell Executiu a les manifestacions que feren constar en acta els MM.II. Srs. Consellers Generals, Josep Mª Rossell Pons, Enric Dolsa Font i Albert Pintat Santolària en la sessió del proppassat dia 5 de març.

El M.I. Sr. Síndic General dóna la paraula al M.I. Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern manifesta el següent:

“Diu la història que Sòcrates, filòsof i polític grec del segle V a.C. al bell mig d'un apassionat debat polític, va rebre un cop de peu a l'esquena que li llençà un dels seus adversaris. Un seguidor seu s'astorà que el filòsof no s'hi tornés i li va fer observar el fet, al qual aquest contestà poc més o menys: “No ofensa el que vol, sinó el que pot”.

En aquesta línia del mestre-filòsof no puc sentir-me ofès per la virulència d'algunes de les intervencions que avui contestaré. Per tal de conferir al debat la serenitat i la correcció que se'ns exigeix en un moment polític delicat com aquest, he preferit donar resposta global al conjunt de manifestacions expressades per tal de no fomentar una personalització excessiva del debat i amb la finalitat de donar-li un contingut més ampli i polític.

En primer lloc, i sense voler immiscir-me en els afers interns d'aquesta Cambra, em sobta especialment l'argument utilitzat per tres MM.II. Consellers de La Massana que justifiquen el seu canvi de posició política afirmant una pretesa inoperància de l'antiga majoria.

Es pressuposa que les majories-minories en una Cambra Parlamentària es fan o es consoliden a l'entorn d'una ideologia política, d'un programa o d'uns pactes. Es veu que està clar que el seu programa, la seva ideologia i els seus pactes estan en funció del treball, la política per a ells és el treball.

L'afirmació que fan no pot menys que deixar-nos perplexos, a més del que he dit, perquè em sembla obvi que si aquells MM.II.SS. integraven l'antiga majoria, la seva obligació era denunciar la pretesa inoperància, i en tot cas la seva responsabilitat en aquest sentit és indefugible i molt alta.

Creiem que quan es forma part d'un col·lectiu d'aital importància, com és una majoria parlamentària d'una Cambra Legislativa, la responsabilitat de cadascun dels seus membres és molta. I pensem que cal exercir-la plenament i de forma continuada.

Si mancances hi ha hagut (són ells que ho diuen, no jo), en el funcionament del M.I. Consell General, creiem que els calia denunciar-ho en el moment que varen detectar-les. Esperar ara per descobrir sobtadament mancances i justificar així, "a posteriori" un canvi de posició política, pot semblar un virtuós exercici d'oportunisme poc constructiu.

En segon lloc voldria aturar-me a considerar les repetides referències a la dimissió del Conseller de Turisme i Esports, i voldria lligar-ho amb el tema, per alguns de vostès controvertit, de l'eventual participació del Govern en el procés d'elecció del M.I. Sr. Síndic.

En qualsevol democràcia de règim parlamentari, és pràctica normal i lògica que un Govern intenti mantenir l'estabilitat de la majoria que el recolza. Dit això, i donades les peculiaritats del sistema polític andorrà, el Govern va optar per assumir la decisió de la majoria que li donava suport, tot donant recolzament moral a la candidatura del M.I. Sr. Miquel Aleix. I dic recolzament moral perquè difícilment pot imputar-nos altre comportament que aquest, tant pel respecte que ens mereix aquesta Cambra com per les normes institucionals, que fan totalment impossible qualsevulla intervenció del Govern en una matèria tan estrictament reservada a les atribucions del M.I. Consell General.

Per tant, el nostre recolzament al Sr. Aleix es va expressar de forma oberta, natural, sense cap misteri i com a fruit de la decisió de la majoria que ens donava suport. Ningú pot acusar el Govern de no respectar els mecanismes institucionals del nostre país, ni de no seguir una línia coherent.

L'"entelèquia" de pretendre que el Govern ha de romandre "neutral" en un fet polític com una elecció, és pretendre que el Govern ha de mancar de sentit polític i de coherència. Pel que sembla, malgrat la dinàmica de la mutació que alguns practiquen amb facilitat, volen per al Govern l'estàtica de la neutralitat.

Pel que fa a la dimissió del Conseller de Turisme i Esports, cal dir que aquesta va ésser únicament forçada per ell mateix, ja que la seva actitud anava en contra de la decisió de la que era aleshores majoria i de la seva línia política.

Lògicament, quan algun Conseller de Govern opta per no assumir una decisió unànime del Govern en una qüestió de coherència política, i impulsa -o consent passivament,

quan pot actuar- una operació de canvi de majoria en clara coordinació amb l'oposició parlamentària, el mínim que pot esperar-se d'ell és que presenti la seva dimissió.

Contràriament a la pura lògica, em va proposar que, al marge de elecció de l'actual M.I. Sr. Síndic, el meu Govern podia continuar comptant amb el suport dels tres Consellers de La Massana, amb la condició -aleshores implícita i ara ja explícita- de conservar ell el seu lloc. És a dir, clar i ras, una proposta de "transfugisme" polític de tot el Govern.

Si a tot això hi afegim que aquestes propostes es feien amb posterioritat al dia 8 de febrer, data de la signatura, per part d'aquests tres Consellers Generals de La Massana, d'un anomenat "pacte de legislatura i constitució de grup parlamentari" en el qual els quinze signants lloaven i aprovaven -en els atorgaments núm. 7 i núm. 8- el canvi de Cap de Govern i el nomenament d'un membre de l'Executiu per Parròquia, entendran Vostres Molt Il.lustres Senyories, que calgués parlar de coherència política. Perquè en la política, com en la vida social, cal tenir el coratge suficient per assumir les conseqüències dels propis actes. Una conducta política consistent en predicar una cosa i fer-ne una altra, pot merèixer diversos qualificatius però en cap cas podrà considerar-se coherent.

És evident, MM.II.SS. que una operació de malabarisme com aquesta es situava al marge de la lleialtat i honestetat política. Ni les Institucions ni els ciutadans del nostre país haurien entès ni, menys encara, admès una maniobra de confusió tan poc explicable.

D'altra banda i com ja he indicat en anteriors ocasions, em vaig sentir particularment vexat pel fet que el Sr. Conseller dimitit revelés el contingut de converses de caire reservat, mantingudes, no ho oblidem, en el despatx oficial i en l'exercici dels nostres càrrecs.

A més, en la seva carta de dimissió fa d'aquestes converses un ús parcial, tot citant-ne fragments fora de context, assajant de justificar davant de l'opinió pública una posició de deslleialtat política envers els seus companys de Govern. No em deixà altra solució que respondre públicament amb la contundència per tots coneguda. I he de dir que la lletra en qüestió, vaig signar-la a les 18 hores, després d'haver-me assegurat personalment que la lletra de dimissió que m'havia adreçat, havia estat ja tramesa als mitjans informatius.

Jo no pretenc donar lliçons de moral ni sermonejar ningú. Menys encara, ser salvador i màrtir de la pàtria. Però encara penso que a la política d'aquest país s'hi ha d'anar amb uns mínims d'ètica i de principis envers les idees i les persones. Repeteixo, però, que no vull donar cap lliçó a ningú, però tampoc tolero que segons qui ens en vulgui donar.

En aquest dissortat afer de la dimissió, no he tingut en compte cap tipus de consideració de majories (si així fos, avui em trobaria a la majoria), ni tampoc he refusat el suport dels tres Consellers de La Massana, doncs pressuposava que aquest era un suport a una política i a un programa, i no un simple recolzament a canvi de la presència del Sr. Naudi al Govern.

Per tant, les referències a la condició d'elegit d'aquest Senyor em semblen supèrflues per quant tothom sap -o hauria de saber- que l'equip de Govern s'estableix en funció de la confiança i la competència, amb l'esperit de formar un equip sòlid amb visió de política nacional i no parroquial. Haver estat elegit membre d'aquesta M.I. Assemblea no representa cap "plus" de legitimació per un membre de Govern davant dels altres i

penso que els que remarquen insistentment el contrari no fan més que confirmar-nos que abonen una concepció de la Institució del Consell Executiu ben diferent del que el país vol i de la que una Constitució moderna a ben segur assentarà.

Permetran VV.MM.II.SS. que quan s'acusa al Govern de patir un síndrome de transhumància, sobretot quan l'acusació ens arriba per boca d'aquells que la practiquen no pugui més que esbossar un lleu somriure.

Se m'acusa de maniqueisme i d'atac sistemàtic (si no he llegit malament es diu difamació) del treball fet per la legislatura anterior.

Els MM.II. Srs. Consellers que la formulen haurien d'haver escoltat, o almenys llegit, el discurs programa d'aquest Govern. Un discurs que també comporta elogis a l'actuació de l'anterior legislatura. Concretament a les negociacions amb la C.E.E. Possiblement els elogis podien ésser més nombrosos però també les crítiques. En tot cas penso que no és una qüestió de fer-ne el balanç.

Recomanaria també al M.I. Sr. Conseller que formulà l'acusació de Maniqueisme que llegís l'Obra "Les Jardins de la Lumière" de l'autor Amin Maalouf, editat per Lattés, on es defineix perfectament la doctrina de Mani, interpretada dins el context dels principis bàsics que imperen el dia d'avui.

El missatge de Mani diu que: l'home, imatge reduïda de l'Univers, està fet com ell, d'una aliança de llums i tenebres. L'objectiu de la seva vida és el disminuir (i si és possible d'extingir) en ell la part fosca del mal, a fi d'acréixer la part de la llum, del Bé. Concepció netament dualista, d'inspiració agnòstica, que per res està renyida, com a doctrina, de tota aspiració que ha de poder assolir tot home.

Altra cosa és el "Fariseisme" que últimament és pràctica freqüent i que podem sintetitzar en la seva vessant política amb l'aforisme "el fi justifica els mitjans". Un aforisme que fa comprensible, malgrat no la faci més admissible, l'actitud d'alguns MM.II.SS. Consellers en aquesta sala el proppassat dia 5 de març.

La devaluació i desprestigi de la vida pública i de la classe política, que assenyalava el M.I. Sr. Albert Pintat, no és d'ahir. En el supòsit d'existir (és vostè qui ho diu) no és cosa que s'ha produït en un any, i només una visió maniquea pot imputar-ne la responsabilitat a aquest Govern. És vostè juntament amb els MM.II.SS. Consellers de Sant Julià i Encamp, i no jo ni el Govern, que van abandonar aquesta sala en clar boicot a una sessió de Consell, acte que no pot pas qualificar-se com a prestigiós ni valuós per a aquesta Cambra, ni per a la democràcia ni per a la vida pública i la classe política. La responsabilitat, si desprestigi hi ha hagut, és responsabilitat de tots, inclosa la de V.M.I. Senyoria, que fa molts anys que també forma part d'aquesta classe política. Per tant cadascú ha d'assumir-ne la seva.

Diferents intervencions assenyalen que s'haurien produït "...favors i ascensos injustificats..." a alguns funcionaris així com que hi hauria "marginació" devers altres.

Fins i tot els MM.II. Srs. Enric Dolsa i Josep Mª Armengol afirmen així globalment que "el tracte discriminatori" es concretà amb el fet que "...a alguns se'ls revisà el seu salari amb l'ordre d'un 25% d'augment i altres s'hagueren d'accontentar amb prop d'un 0%".

Oblidaven aquests MM.II.SS. que el Govern havia donat en data 15 de gener de 1991 una llarga i documentada contesta a la pregunta, registrada amb el núm. 528-A, formulada en data 12 de desembre de 1990 per deu Consellers Generals en relació a la situació salarial i efectius -totals i per Departaments- del personal al Servei de l'Administració General.

Mantenir amb demagògica i insistència afirmacions genèriques sense cap exemple ni prova concreta de discriminació és, pel cap baix, poc seriós.

He d'esmentar també la polèmica desfermada arran de la publicació, per un diari, d'una entrevista del contingut de la qual en vaig assumir tota la responsabilitat davant aquesta Cambra, amb l'excepció del seu títol, que no reflectia les meves manifestacions.

No vull entrar en una polèmica Constitucionalista ni en la discussió del contingut de les meves declaracions i posteriors manipulacions que se n'ha fet. El text resta escrit i la seva interpretació resta lliure per persones "lliures".

Sé perfectament quines són les meves competències com a Cap de Govern i també sé quines escapen al meu càrrec, i procuro mantenir-me molt escrupolós amb ambdues, per tal de respectar la posició institucional de cadascú.

Però no se m'escapa, tanmateix, l'existència d'una soterrada voluntat política adreçada a retallar l'àmbit competencial del càrrec de Cap de Govern per deixar-lo reduït al d'una simple presidència d'una mena de junta de "Consellers Delegats".

Diu també la història que un 28 de maig de 1453, essent assetjada Constantinoble per les tropes turques, els seus dirigents convocaren un gran Congrés per aital de determinar el sexe dels àngels. L'endemà, dia 29 de maig, els exèrcits assetjants entraren a la ciutat, a la qual canviaren el nom pel d'Istanbul.

A mi em dona la sensació que estem repetint la història. I si he dit el què he dit, ho he fet en ús del dret a la legítima defensa, davant unes manifestacions que el Govern i jo mateix considerem injustificables en la forma i en el to que varen ésser pronunciades. En tot cas no es pretén per mitjà d'aquest discurs cap mena de justificació a una acció de Govern, sinó que ha d'ésser interpretat com una defensa política a un atac polític.

Penso disposar d'una bona experiència en la vida política andorrana, en la qual participo en tant que ciutadà, des de fa més de trenta anys. Tinc també l'honor de comptar amb un bon període de vida política activa -prop de dotze anys- assegut en aquestes cadires que vostès ocupen o en les de Govern. Doncs bé, mai com ara havia viscut un clima de tensió com el present. Un clima enrarit, que no pot justificar-se, ni es justifica, per disparitats de criteris ideològics, sinó que s'origina en enfrontaments de tipus personal.

I dic això, no amb ànim de recolzar uns arguments de defensa del Govern, ni tampoc invoco desfasades nostàlgies. Ho dic amb la voluntat de fer-ne una constatació històrica en homenatge a parlamentaris i governants que, sense renunciar a una digna dialèctica -a vegades animada- saberen distingir l'important del secundari.

Ens preocupa una situació d'inestabilitat política o d'enfrontament sistemàtic. Però no per això deixarem d'esforçar-nos, amb fermesa i voluntat, treballant en la modernització d'Andorra a tots els nivells. D'acord amb el nostre programa i fidels al compromís contret, ara fa setze mesos, amb el poble andorrà.

Des d'aquesta fermesa i des de la responsabilitat que implica governar no podem menys que expressar la nostra disposició al diàleg i a la discussió, sempre que sigui serena i seriosa. Ens manifestem disposats a cercar el consens fonamentat en un responsable anàlisi de les grans qüestions que afecten la vida nacional, defugint de personalismes i parroquialismes mal entesos.

Estem en un procés constituent interessant i cabdal, que fa absolutament necessària la concertació que oferim a totes les Institucions del País. Estem, també, en ple procés d'aplicació de l'acord amb la Comunitat Econòmica Europea, i cal tenir el seny suficient per sumar esforços en la gran tasca de modernització i diversificació de la nostra economia.

Per tant, el Govern ha decidit d'emprar totes les possibilitats que les normes constitucionals -el Decret de Reforma de 15 de gener de 1981 i el Reglament d'aquesta M.I. Assemblea- estableixen per continuar la seva tasca. Amb el ferm convenciment que gaudim de plena legitimitat, tant legal com política”

El M.I. Sr. Antoni Armengol Vila diu que voldria, en nom de l'actual minoria, poder contestar a les acusacions que se'ls va fer en les dues sessions anteriors i demana si pot fer una constància en acta.

El M.I. Sr. Síndic General respon que evidentment la pot fer, però que ja que no figura en l'ordre del dia, s'haurà d'evitar fer debat respecte a aquesta constància en acta.

El M.I. Sr. Josep Garrallà demana que abans de fer la constància en acta hi hagi debat sobre aquestes contestes del M.I. Sr. Cap de Govern i que esperi al final de la sessió per a fer-la.

El M.I. Sr. Miquel Aleix considera que la demanda del M.I. Sr. Antoni Armengol Vila és correcta perquè completarà la contesta del M.I. Sr. Cap de Govern i aclarirà conceptes de les constàncies en acta del dia 5 de març. Diu que el dia 5 de març, quan es va demanar de modificar l'ordre del dia i d'incloure-hi unes constàncies en acta, que creu que podien haver estat fetes al final de la sessió, ells no varen tenir cap inconvenient en posar-les a l'inici. Creu que per contrapartida parlamentària els correspondria contestar ara, que és l'actualitat, i no al final de la sessió, i que correspon al M.I. Sr. Síndic General de dir-ho.

El M.I. Sr. Ramon Canut recorda al M.I. Sr. Síndic General que en aquella sessió varen tenir una intervenció responsabilitzant-lo de rebre totes les constàncies escrites i verbals per poder donar contesta i diu que no ha estat així, que varen haver de demanar al Sr. Secretari les que es van fer per escrit, i que vol deixar a les seves mans el fet de tenir el mateix tracte la minoria que la majoria.

El M.I. Sr. Josep Cases considera que els MM.II. Srs. Miquel Aleix, Antoni Armengol Vila i Ramon Canut tenen raó, i que les qüestions s'han de debatre aquí. Afegeix que li agradaria que això no es convertís en una espècie de carteig, i que les constàncies del Govern i d'aquests Senyors Consellers ara ells se les emportin i aquí uns dies se'n torni a parlar. Diu que ell està disposat a contestar-les totes ara i aquí, sense necessitat d'emportar-se-les, i que voldria que això fos pràctica comú, doncs és en el si del Consell General on es debat. Creu que tot el M.I. Consell General estarà d'acord en que l'important és que els temes es debatin aquí i que aquest problema es deixi tancat.

El M.I. Sr. Síndic General diu que, en conseqüència, si els MM.II. Srs. Consellers Generals d'Andorra la Vella i d'Escaldes-Engordany volen, poden procedir a fer la seva constància en acta i a continuació, s'obrirà el debat.

El M.I. Sr. Antoni Armengol Vila precisa que la constància en acta que farà no és una constància dels Consellers d'Andorra la Vella i d'Escaldes-Engordany, sinó que és una constància de l'actual minoria parlamentària, que també inclou dos Consellers Generals d'Ordino i dos Consellers Generals de Canillo.

“En nom dels dotze Consellers Generals, membres del bloc solidari de l'actual minoria parlamentària, i després de les constàncies efectuades en el decurs del proppassat 5 de març en el si d'aquesta Cambra, per nombrosos parlamentaris que formen part de l'actual majoria, tenim a bé formular les observacions següents:

- Pel que fa a les declaracions efectuades pels Consellers Generals de l'ex-minoria, que actuaven com a membres de l'oposició des de l'inici de la legislatura, entenem que formen part del clàssic joc parlamentari oposició/govern, i a quines intervencions, en aquesta sessió d'avui ha contestat el Cap de Govern.

Entenem la postura de l'ex-oposició parlamentària, i democràticament la respectem, encara que no la compartim.

- Pel que respecta a les declaracions efectuades pels Consellers Generals trànsfuges, és a dir els tres Consellers Generals de la Parròquia de La Massana: MM.II. Srs. Francesc Grau, Josep Mª Rossell i Xavier Montané, i els dos Consellers Generals de la Parròquia d'Ordino: MM.II. Srs. Enric Dolsa i Josep Mª Armengol, entenem que mereixen una resposta clara.

Deixant a part les afirmacions categòriques, fora de lloc i de la realitat política d'Andorra, tals com “defensar a mort la federació de parròquies”, afirmacions que pel seu contingut demagògic i manca de reflexió política no entrarem ni a comentar, deixant, com dèiem doncs aquests greus errors a part, que constitueixen gairebé l'essencial del contingut d'una de les constàncies en acta, els mateixos Consellers Generals citats anteriorment afirmen que la Reforma de les Institucions, la Llei d'Associació, la Llei del Joc, la Llei de l'Esport i la Llei General d'Educació, es “troben dormint un somni etern”.

Entenem que el concepte d'eternitat no pot ésser un any de legislatura, i concretament l'any 1990, any que per cert passarà a la història amb l'acord unànim de 18 de juny, acord que marca la fi de la Reforma de les Institucions atorgada al Poble pels Coprínceps, i endega solemnement la voluntat ferma del Poble Andorrà de dotar-se lliurement d'una Constitució, que farà del nostre País un Estat modern de dret, en forma de Co-Principat Constitucional, reconegut internacionalment.

El projecte polític global efectuat pels membres d'aquesta avui minoria parlamentària, a través del plantejament del procés constituent en el si d'aquesta Cambra i en el si de les Comissions corresponents del Consell d'Europa en els 5 primers mesos d'aquesta legislatura, baix la Sindicatura del Sr. Josep Mª Beal, i del discurs programa efectuat pel M.I. Sr. Cap de Govern el 6 de febrer de 1990, és considerat avui pel Poble Andorrà com un projecte polític global que defineix:

- Una coherència d'idees i de responsabilitat política.
- Una voluntat de concertació en els temes cabdals.

- Una voluntat transparent i clara de fer d'Andorra un Estat de dret modern vertebrat institucionalment.
- Una voluntat responsable i generosa d'acabar amb el confusionisme institucional i social que ens envolta i d'aconseguir l'autodeterminació del Poble Andorrà i la credibilitat internacional.
- Una voluntat ferma de modernitzar l'Administració, delimitar les competències entre Institucions Andorranes, Consell/Govern/Comuns, des del diàleg franc i obert.
- Una determinació marcada envers la resolució dels problemes socials que Andorra avui té plantejats.
- Una capacitat d'integració de nous andorrans.
- Una definició de prioritats a nivell de país, essencialment a nivell dels recursos de l'Administració en general, i de les estructures viàries, interiors i exteriors d'Andorra, tals com el Túnel d'Envalira i l'aprovació d'un pla viari únic.
- Una previsió de treball a curt, mig i llarg termini, de manera d'adaptar Andorra a aquest futur pròxim europeu de reconversió econòmica i social.

En relació a les poques lleis enumerades pels abans citats Consellers Generals d'Ordino i de La Massana, tots els Consellers d'aquesta Cambra tindriem d'ésser abastament coneixedors que:

- A través del projectes de llei presentats pel nostre Govern Llei d'Associació, Revisió del Codi de la Nacionalitat, Marc Legal Tributari.
- A través del treball efectuat en el si de les Comissions legislatives corresponents: Reglament Laboral, Inventari Obligatori dels Equipaments Turístics i Hotelers.
- A través del treball en curs: Llei General d'Educació, Llei de l'Esport, Llei de la Cambra de Comerç, estudis sobre les Noves Fonts d'Ingressos, Llei de Beques, Llei del Joc, Llei d'Arrendaments, Llei de Caça, etc...

Estem edificant l'estructura legal tan necessària per al nostre país, complimentant el nostre Projecte Polític.

Hem establert el nostre Projecte Polític des de l'inici d'aquesta legislatura i el Consell General l'ha adoptat per majoria i en l'aspecte Constitucional per unanimitat. La tasca legislativa a iniciativa del Consell General o a iniciativa del Govern s'està portant a terme amb dedicació, reflexió, prudència i determinació, lluny de tot protagonisme.

Ens sembla una excusa pueril aquesta del somni etern de les lleis ja que semblaria ésser que busquéssiu una excusa, la que sigui, per justificar el vostre transfuguisme de cara a l'opinió pública.

I semblaria ser que el vostre transfuguisme polític, al trencar amb una majoria que havia plantejat tot el referit anteriorment, es fonamenta en un cert immobilisme a l'ensem basat en un parroquialisme mal entès, en una confusió certa en l'equilibri dels poders, en actituds que fugen de l'esperit de concertació, de servei, de generositat i de responsabilitat, imprescindibles per a convertir el nostre país en un Estat modern de dret.

Semleu demostrar amb la vostra postura, d'avui aquí, demà allà, que el que us mou no és un projecte polític per servir Andorra, ans el contrari. I la vostra actitud sembla demostrar un interès personal de càrrecs per a vosaltres o per als vostres amics, basada

en un parroquialisme exacerbat i en un afany de protagonisme que es podria considerar imprudent i poc reflectit davant l'interès general.

Semblaria que el vostre ordre de prioritats, MM.II. Srs., no coincideix amb el projecte polític votat per aquesta Cambra i per vostès l'any 1990, i si la història no ha tingut encara temps de jutjar-vos, ens consta que els electors ja ho estan fent.

No entrarem a replicar altres manifestacions efectuades el proppassat 5 de març per vostès en aquesta Cambra, pel degut respecte que el Consell General ens mereix, per considerar-les de caire poc ètic envers les Institucions.

L'actual minoria, de manera responsable, amb la ferma voluntat de servir Andorra, en nom de la majoria de les Parròquies Andorranes i en nom de la majoria dels electors del país, des d'aquesta legitimitat i amb aquesta legitimitació:

- Reiterem la nostra voluntat de consens pels reptes que Andorra té plantejats.
- Reiterem el nostre suport al M.I. Sr. Cap de Govern i al seu equip actual perquè portin, en l'àmbit de la seva competència, a bon terme el nostre projecte polític pel bé d'Andorra i dels ciutadans del país."

El M.I. Sr. Josep Mª Rossell demana que consti en acta la manifestació següent:

"Després d'haver escoltat la contesta que acaba d'efectuar el M.I. Sr. Cap de Govern, a la constància en acta formulada pels Consellers que sotasignen, en la sessió del Consell General del 5 de març de 1991, volem realitzar les manifestacions següents:

Lamentem, en primer lloc, que el M.I. Sr. Cap de Govern continuï emprant un to que no és propi de la institució que representa.

L'esperit de la seva contesta ve marcat per un criteri sectarista, partidista, demagògic, electoralista i autosuficient.

Constatem també, que ha transcorregut més d'un mes des de la citada sessió del 5 de març d'enguany, sense que Vostè hagi entès o no es vulgui aplicar allò que tan sovint pregona per als altres, que és el concepte de democràcia, és a dir, malgrat no tenir la confiança de la majoria del Consell General, encara continua ostentant el seu càrrec de Cap de Govern, amb la resta dels seus membres, sense haver presentat la seva dimissió davant aquesta Cambra.

En definitiva, tal com diu l'aforisme "Govern de la Minoria sense respectar els drets de la Majoria"; la qual cosa suposa, contravenir les més elementals regles de la democràcia.

La seva actitud de persistir en l'ocupació del seu càrrec, després d'haver-li estat retirada la confiança per la majoria del Consell General, motiva la paralització del País degut al clima de provisionalitat que això representa, no essent imputable en cap mesura al Consell General, com ho ha manifestat Vostè en diverses ocasions a l'opinió pública.

També, lamentem, M.I. Sr. Cap de Govern, que hagi proposat a la pràctica totalitat dels Consellers Generals que constitueixen l'actual majoria, la creació d'un Govern de salvació nacional, amb exclusió expressa dels Consellers que sotasignen.

Davant de la situació difícil i delicada que travessa el País estàvem disposats a arribar a un pacte nacional, que suposés un acord unànim de totes les Parròquies, però, desgraciadament el seu esperit de revenja, obcecat i desafortunat, l'impedeix destriar

l'essencial de l'accessori, el que fa que dissortadament s'hagi perdut una gran oportunitat la qual cosa ha provocat un fracàs a l'igual que tantes altres coses.

Aquest enfrontament permanent entre el Govern i el Consell General, del qual Vostè n'és l'únic responsable, fa que el nostre país estigui perdent un temps preciós, repetim en una situació tan delicada com l'actual.

Comprenem, M.I. Sr. Cap de Govern, que presentar la dimissió en un moment històric com el que estem travessant no és gens fàcil, però no pot defugir la realitat, és a dir, que no ostenta la confiança d'aquesta Cambra.

Motiu pel qual, li demanem una vegada més que presenti la seva dimissió com a Cap de Govern.”

El M.I. Sr. Albert Pintat diu que, seguint la línia que ha marcat el M.I. Sr. Josep Cases, vol intentar fer un debat i que, en conseqüència, respondrà d'una manera improvisada al que acaba de dir el M.I. Sr. Cap de Govern.

Diu que es felicita que aquest, en la seva presentació, hagi començat citant el nom de Sòcrates, ja que Sòcrates no deixa d'ésser un dels principals puntals de la cultura occidental, i afegeix que mai han tingut ànim d'ofendre al M.I. Sr. Cap de Govern, sinó que al contrari, no té res a veure una cosa amb l'altra. Afegeix que el M.I. Sr. Cap de Govern els demana mínims d'ètica i un nivell de principis, i que ell ha notat que la resposta és de tot el Govern i que, aleshores, quan es parla de maniqueisme i de la doctrina de Mani, que és l'aliança de llums i tenebres i que seria d'una inspiració agnòstica, va utilitzar la paraula maniqueisme més aviat com una prova herètica de la doctrina de l'església catòlica. Diu que en aquest aspecte, pot citar unes manifestacions que ha fet un dels membres de l'equip de Govern, on deia que a l'altra legislatura solament un representant d'un grup polític concret d'Andorra la Vella representava la modernitat i el progrés, i que això és un exemple clàssic de maniqueisme, en el sentit que aquest era el bo i els demés eren incapaços de fer progrés, incapaços de desitjar modernitat per al nostre País. Afegeix que en les manifestacions també deia que a Casa de la Vall hi havia un important tràfic d'influències i que era la seva finca, que era el seu vedat, i que ell troba que és un llenguatge al qual no estava acostumat, i que li havia semblat que aquí tots intentaven servir al País el millor que podien; continua explicant que també es diu en les manifestacions que la seva màxima és “poder i més riquesa pels propis”, i diu que ell pot garantir que els quatre Consellers de Sant Julià de Lòria en aquests cinc anys no tenen ni més poder ni més riquesa, ben al contrari. Afegeix que les manifestacions acaben dient-los que des de la intriga són egoistes i voraçs. Considera que amb aquest vocabulari s'ha d'ésser molt pacient i molt virtuós per no reaccionar, i que ell s'esforça en ser pacient i virtuós, però que en aquesta situació no es pot dir que sigui fariseisme ni que s'estigui devaluant la vida política, i cadascú n'ha d'endossar la seva responsabilitat. Afegeix que hi ha coses més greus, perquè a cau d'orella sembla que es diu que hi ha coses lletges i que s'amaguen, i demana que si són lletges que s'ensenyin, perquè aquí es té una confiança infinita en l'Administració de Justícia. Diu que també parla de què varen abandonar la sala en una certa època, i li recorda que si ho varen fer era precisament perquè s'intentava fer una política d'obstrucció, una política en la que no es volia afrontar un debat sobre el tema constitucional i on havien demanat la celebració d'un Consell Extraordinari i no sap per quins misteriosos interessos es va posar en un programa d'orientació política, quan el Consell General volia conèixer la seva opinió prèviament, i explica que varen abandonar la sala perquè la sala parlés, no per devaluar la personalitat d'aquesta Cambra. Diu que també fa un comentari a la premsa dient que hi

hauria una voluntat subterrània de retallar la capacitat o el poder polític del M.I. Sr. Cap de Govern i que ell li pot garantir que en cap cas lluitaran perquè el M.I. Sr. Cap de Govern tingui menys poder i que, ans el contrari, volen que el M.I. Sr. Cap de Govern gaudeixi d'unes majories fortes i estables que li permetin portar una política ambiciosa de modernitat per al país. Diu que ningú es va parar a pensar, quan aquesta legislatura va néixer, que va haver-hi per dues vegades consecutives un empat i que qui va guanyar l'elecció ho va fer per un sol vot, i que això demostra que tots plegats varen tenir molt poc discerniment per no treure'n les lliçons que s'imposaven, i que de mans negres i conspiracions no n'hi ha cap. Diu que també ha citat que al 1453 a Constantinoble s'estaven preocupant del sexe dels àngels mentre els otomans estaven atacant la ciutat, i que no s'ha d'oblidar que, si això passava, era perquè prèviament aquell imperi s'havia disgregat per les seves mútues ambicions i enveges i aquest n'era el resultat. Afegeix que allò va ser un exemple de quan es perd el nord de vista; als detalls també hi ha coses importants i que està d'acord amb el M.I. Sr. Cap de Govern quan aquest diu que mai com ara s'havia tingut un clima de tensió com aquest; diu que no sap qui en té la culpa, i que ell, igual que el M.I. Sr. Cap de Govern, també és el primer en lamentar aquesta situació i que pot comptar amb ells, perquè creu que si es pot fer quelcom per millorar el clima serà una bona cosa per a tots plegats. Diu que el M.I. Sr. Cap de Govern ha acabat demanant seny suficient per modernitzar el país i afrontar els reptes, i li respon que aquest ha de creure que s'esforçaran i procuraran fer prova d'aquest seny i d'aquesta necessitat que té el país de modernitzar-se, però que vol citar una intervenció d'un Conseller de Govern on, referint-se a la Sessió del 18 de juny en la que el Consell General, històricament, va decidir aprovar per unanimitat la necessitat de fer una Constitució, aquest Sr. Conseller comentava que quan alguns Consellers votaven amb una mà, en el seu cap ja estaven maquinant una altra cosa. Demana al M.I. Sr. Cap de Govern que s'imagini quin servei estan fent els que tenen aquests propòsits de fer creure que quan varen votar la Constitució amb l'altra mà estaven treballant contra la Constitució. Diu que el M.I. Sr. Cap de Govern, en un article a la premsa també insinua que algú no desitja la Constitució, i que li vol recordar que a ells sempre els trobarà a la seva vora i a la vora de qualsevol andorrà, perquè la Constitució s'ha de fer ara, i sinó serà una vergonya nacional irrecuperable. Demana que consti en acta la manifestació següent:

“Acabem d'escoltar la resposta del Govern. Obviament és una resposta que se suposa reflexionada, i ben sospesada en funció de l'anàlisi que l'òrgan executiu del país fa de la situació política actual.

Permeti'ns manifestar que hi trobem ben pocs elements positius, entenent per positius, factors que podrien ajudar a desbloquejar la situació.

El Govern persisteix en confondre i en dissimular-se a si mateix la dada fonamental: l'únic Consell que representa el poble andorrà com a resultat d'eleccions democràtiques és el Consell General. El Govern ha d'aplicar la més elemental norma de respecte de divisió de poders, i no situar el problema fora del lloc que institucionalment li correspon.

Ja ho saben molt bé vostès, com a resultat de l'elecció de la nova Sindicatura, una nova majoria s'ha constituït. Ningú té cap dret, i molt menys de forma institucional, de posar en dubte la legalitat d'aquest canvi.

És, doncs, una evidència palesar que la nova majoria ha retirat la seva confiança al Govern, d'ençà el passat dia 5 de març.

El Govern confon tres conceptes Mitjans de Comunicació, Opinió Pública i Mandat Electoral.

Al primer i segon, els hi recau l'indiscutit privilegi d'estar trametent una imatge negativa del Consell General. Aquest populisme demagògic, tard o d'hora els hi passarà la factura; ja que en aquesta batalleta, no és pas el qui més crida i gesticula qui conveç al ciutadà.

L'únic que compta és l'elector. És envers ell que tots els membres d'aquest Consell hem acudit a sol·licitar el seu vot; i ell, votant-nos sabia que el sistema andorrà és un sistema parroquial, i que donava per admès que res pot fer una o dues Parròquies, i solament una capacitat de diàleg i concertació poden dur endavant un projecte polític.

El Govern certament i malauradament per a ell, no ha tingut cap contacte amb l'elector, no ho oblidin mai. És per això que ens permetem recomanar-li més humilitat i discerniment. Vostès continuen confonent les reunions en un prestigiós hotel, amb aquesta Cambra Parlamentària, i persisteixen en confondre les Conselleries amb les Comissions del Consell. El Govern s'equivoca, en reclamar en els Mitjans de Comunicació el dret a continuar manant.

Com molt bé li consta al Sr. Cap de Govern, hem ofert unilateralment, una llarga treva pasqual, per tal de permetre, una sortida honorable per a tots, de la present crisi, en la que els elements primordials d'un pacte nacional eren:

- Continuació del mateix Cap de Govern.
- Pacte de legislatura en cinc punts bàsics.
- Constitució d'un Govern, per tècnics, o persones políticament neutres, de forma que no hi pogués cabre cap interpretació de vencedors o vençuts, retrobant un Govern que fes administració i deixés la política per als parlamentaris. Malauradament, el grup més sectari de la seva majoria, sembla que només accepta l'oferiment a condició d'excloure del pacte a 5 Consellers Generals. Aquesta vendetta, típica en aquests senyors, és per a nosaltres inacceptable.

El país necessita una política de gran ambició nacional, amb unes fites de progrés i modernització, que en el seu Govern no està en mesura de proposar.

Valoració política:

Sembla ser una característica dels que voldrien fer de la política el seu mitjà de vida, l'intent de manipulació de opinió pública.

I una de les tècniques més clàssiques, en democràcies poc evolucionades, és intentar "col·locar" als que pensen diferent, els vicis en els que estan els obligats de caure.

Diuen de nosaltres "que, en la legislatura passada, l'única veu de la modernitat i del progrés, era el M.I. Sr. Jordi Farràs".

Que hi havia a Casa de la Vall, tràfic d'influències, que era la nostra finca, o el nostre vedat. Per cert, m'agradaria conèixer l'opinió dels meus companys, els MM.II. Srs. Palmitjavila i Casal, quan escolten aquestes barbaritats.

Ens diuen que la nostra màxima és "més poder i més riquesa per als seus", que defensem privilegis i prevendes.

Que ataquem des de la intriga, ja que som egoistes i voraços. I per acabar-ho d'adobar, a cau d'orella van repetint que s'ha trobat a la legislatura anterior coses molt lletges! La seva obligació de persones jurades, és, si realment hi ha hagut "coses lletges", ja que en tot col·lectiu, hi ha sempre de tot, és donar-ne trasllat al poder judicial. El clima de suspició que intenten mantenir, es gira contra vostès. Què intenten amagar, amb aital manera tan possessiva de veure els afers públics.

Vostè creu que aquesta mena de vocabulari és propi d'un senyor Ministre del Govern d'Andorra.

Es podria acceptar d'un candidat a algun càrrec, manifestat, sota el foc de campanya, per enlluernar la clientela. I vostè que reclama mentalitat de Govern, i d'aixecar el debat polític!!!

Tenen l'indiscutit privilegi d'haver introduït en la vida política andorrana un nou clima mai vist fins ara: l'electoralisme permanent, la tècnica de la confrontació constant per defugir responsabilitats. Hi ha tots els ingredients per paraitzar la vida política. Tot un rècord.

A més a més, si algú ha usurpat el poder polític, són vostès amb la seva persistent miopia de no voler reconèixer els poders reals de tot Parlament, i de rebutjar d'anar vers on la majoria d'aquesta Cambra considera el millor per al nostre país. Es comporten com a Consellers Generals, quan només poden ser un poder executiu, és en les cadires de Consellers Generals que havien d'haver aspirat a seure.

No es confonguin. La lliçó de la situació actual, és que cal al país majories estables i fortes, i això, avui per avui, exigeix unes qualitats de diàleg, concertació i consens, qualitats que ha quedat abastament demostrat que no tenen o no volen tenir, ja que els seus interessos partidistes electoralistes, per satisfer les seves ambicions en les properes eleccions comunals, fa que intentin capitalitzar-ne la situació."

El M.I. Sr. Francesc Grau demana, en nom dels MM.II. Srs. Josep Ma. Rossell, Xavier Montané i ell mateix que consti en acta la manifestació següent:

"Després d'escoltar la constància en acta que acaba de formular el M.I. Sr. Antoni Armengol en nom de la minoria, contestant a les al·lusions fetes pels sotasignats en la seva constància en acta realitzada en la sessió del M.I. Consell General de data 5 de març de 1991, passem a efectuar les declaracions següents:

Tal com vàrem manifestar en l'esmentada constància en acta, els motius que ens varen induir a canviar de majoria d'aquesta Cambra són, entre altres, els següents:

a) La constatació que el M.I. Consell General, en el curs de la present Legislatura, fins al mes de febrer de 1991, no va complir amb el seu comès, i qüestions tan importants com el procés constituent, la Llei d'Associació, la Llei General d'Educació, la Llei General de l'Esport, la Llei del Joc, per citar-ne algunes, no han vist la llum pública com hauria estat desitjable.

b) Aquesta situació de paràlisi de l'antiga majoria, feia que estès més preocupada per la modificació de la Llei de l'Organisme de Ràdio i Televisió Andorrana, en el seu apartat relatiu a la composició del Consell d'Administració de dit ens, que de qüestions tan importants com les citades anteriorment.

- c) Com podeu comprendre aquesta actitud va esdevenir preocupant i insostenible.
- d) També cal destacar que el protagonisme exacerbat d'alguns membres de l'antiga majoria va motivar un seguit de conflictes, de forma que dita majoria no hauria resistit gaire temps més del que ho ha fet.
- e) Cal significar, que un fet tan important com la dimissió de l'antic Síndic, Sr. Josep Mª Beal, pel qual nosaltres sempre vàrem sentir un gran afecte així com una molt bona entesa, només uns pocs conegueren dita notícia a temps, havent nosaltres d'assabentar-nos'en de forma oficiosa, amb una anterioritat d'uns tres dies aproximadament, extrem aquest que no volem imputar a l'antic Síndic, sinó als elegits que ho varen saber amb temps suficient.
- f) Hem pogut saber, per boca de Consellers integrants de l'antiga majoria i de l'actual oposició, que algunes de les reunions de dita majoria es portaven a terme per duplicat, és a dir, les oficioses en les quals no estàvem convidats i les oficials a les que si assistíem.
- g) Després de la dimissió de l'antic Síndic, Sr. Josep Mª Beal, vàrem mantenir reunions amb l'antiga majoria, en la qual ja hi havia un pacte preestablert consistent en què el futur Síndic havia d'ésser el M.I. Sr. Miquel Aleix, amb l'exclusió expressa de qualsevol altre candidat. Resta ben entès que dit pacte fou convingut sense comptar amb els sotasignats, extrem aquest inadmissible i sectari.
- h) En el moment en què els sotasignants varen manifestar, en les reunions citades en l'apartat precedent, que l'antiga minoria del M.I. Consell General proposava un candidat de la nostra Parròquia, veient que no podíem deixar de recolzar i votar dit candidat, vàrem proposar a l'antiga majoria que dit candidat ho podia ésser també de la mateixa, replicant els restants membres que només hi havia un sol candidat que era el M.I. Sr. Miquel Aleix, amb exclusió expressa de qualsevol altre.
- i) A partir del moment en què vàrem manifestar públicament que recolzaríem, en el cas d'ésser proposat, el candidat de la nostra Parròquia, Sr. Albert Gelabert Grau, vàrem ésser víctimes de tot tipus de discriminacions pel membres de l'actual minoria, fins al punt de coaccionar al M.I. Sr. Cap de Govern, segons ens consta, que o cessava al Sr. Càndid Naudi, com a Conseller de Turisme i Esports o bé deixaven de recolzar-lo, la qual cosa demostra, si és certa, una vegada més el caràcter de revenja contra els qui sotasignen.
- j) L'actitud dels Consellers que sotasignen, a la vista de tot el que s'ha precisat, no es pot qualificar, com pretén l'antiga majoria de parroquialisme mal entès, ni d'incoherència, ni de manca de metodologia, ni de manca de "cas de figura", adjectius tant utilitzats per l'antiga majoria, sinó d'aplicació de les regles del joc democràtic.
- k) La manca d'efectivitat dels inspiradors de l'antiga majoria, va desembocar en un canvi de majoria, la qual ha volgut atribuir-se als Consellers Generals que sotasignen, entre altres. En definitiva, la manca d'arguments davant de dita situació, per part de l'antiga majoria, ha fet que calgués cercar "un cap de turc" i aquest ha consistit en carregar els neulers als sotasignats. Aquesta excusa no resisteix ni la més elemental anàlisi.
- l) Lamentem profundament que els membres de l'antiga majoria no hagin proposat, encara a hores d'ara, com a Síndic Honorífic al Sr. Josep Mª Beal, extrem aquest que

vàrem suggerir a dita majoria abans d'ésser acomiadats de la mateixa. Volem que resti constància del mateix en aquesta Cambra.

m) També hem pogut constatar, desgraciadament, que els membres de l'actual minoria, han fet prova una vegada més de discriminació, al proposar la realització d'un pacte nacional amb 23 Consellers d'aquesta Cambra, fixant com a condició "sine qua non", l'exclusió expressa, entre altres, dels sotasignats, creient que aquesta era la solució. El que demostra, una altra volta, la seva immaduresa política, en uns moments on el país precisa sumar i no restar.

A títol merament indicatiu i amb tots els respectes, atès que nosaltres també vàrem formar part d'aquella antiga majoria, aquests han estat els motius que ens han portat a canviar de majoria, amb l'esperit de tirar endavant el País i prestigiar la institució del M.I. Consell General, a través del treball i de l'esforç quotidià."

El M.I. Sr. Enric Dolsa fa constar que s'adhereix totalment a les constàncies en acta que han fet els MM.II. Srs. Albert Pintat i Francesc Grau. Diu que fent referència a la constància en acta que ell mateix va fer el dia 5 de març, sobre el tema del tracte discriminatori pel que feia als augments salarials per part dels funcionaris, vol contestar al M.I. Sr. Cap de Govern que recorda perfectament que hi han salaris que es van augmentar de l'ordre del 20 o 25% i demana al M.I. Sr. Síndic General que en la propera reunió del Consell, pugui portar una eventual relació, perquè en aquest moment no té les fitxes. Diu que el M.I. Sr. Antoni Armengol Vila en la seva constància s'ha referit també a la constància en acta del dia 5 de març, dient de que els Consellers d'Ordino, primerament, feien parroquialisme, i que evidentment suposa que es referia als dos que van fer la constància en acta; respon al M.I. Sr. Antoni Armengol Vila que si és en defensa de l'actual sistema de representativitat en aquesta Cambra, evidentment que fa parroquialisme, i se sap perfectament que els interessos del M.I. Sr. Antoni Armengol Vila, com a Conseller General, i els seus, evidentment no poden ser els mateixos en aquest aspecte. Diu que una altra acusació que ha fet el M.I. Sr. Antoni Armengol Vila és de trànsfugues i que li dirà que mentre no hi hagi partits polítics no es pot parlar de trànsfugues, que es pot parlar de persones que canvien d'un costat a l'altre i això per pactes polítics. Explica que en el seu cas són pactes polítics i res més, i que en tot cas que li demostrï el contrari i en podran parlar. Diu que sobre altres temes que es referia, com que havien acusat a l'antiga majoria de no fer feina, li recordarà al M.I. Sr. Antoni Armengol Vila que la Llei de la Nacionalitat li ha estat tramés oficialment després de la votació del nou Síndic, és a dir després del 15 de febrer i li ha estat enviat pel Govern, i que pot dir en aquesta Cambra i a totes les persones que no el tenien que feia com a mínim 5 mesos, igual que l'ex-majoria, de la qual formava part, que tots tenien aquest Projecte de Llei que és el mateix que acaba de trametre el Govern i que en aquell moment estava parat i oblidat en un racó. Li recorda al M.I. Sr. Antoni Armengol Vila que es va discutir en un moment donat en un hotel d'Ordino, en una primera lectura, en el transcurs d'un sopar, i que posteriorment es va quedar en un pròxima reunió, al cap de deu o dotze dies, a la qual es portarien esmenes a aquest projecte i recorda perfectament que aquell dia no se n'havia portat cap d'esmena al projecte citat. Diu que el tema de la Llei d'Associacions és el mateix, i que aquest projecte de Llei fa uns set mesos que el té i també està oblidat, perquè l'antiga majoria també el tenia arraconat. Diu que el M.I. Sr. Antoni Armengol Vila ha fet referència a una altre projecte de Llei, que ara ja és Llei, que és l'Inventari d'Instal.lacions Hoteleres i que li recordarà que aquesta Llei d'Inventari d'Instal.lacions Hoteleres és de l'antiga Legislatura en el seu 100% i que si aquest projecte de Llei va estar dormint en un calaix és perquè no sap qui no el va voler treure a la

llum pública, i ha estat tramitat després d'un any d'estar en un calaix i ha esta aprovat per l'actual majoria, perquè a l'antiga majoria segurament no li convenia treure'l. Diu que un altre tema al qual el M.I. Sr. Antoni Armengol Vila ha fet referència és la Llei del Joc de la qual ell, avui per avui, encara no en sap res, tret de que se n'havia parlat molt a l'antiga majoria, però que actualment no sap en quin estat es troba. Diu també que els cinc que han estat qualificats de trànsfuges, havien demanat a l'antiga majoria, moltíssimes vegades, seure's a parlar del tema de la Constitució i que es fes un Consell per parlar solament de la Constitució i afegeix que el M.I. Sr. Antoni Armengol Vila sap perfectament que sempre es va eludir el tema perquè suposa -i li demana que no s'ho agafi malament perquè sinó s'hauran de fer puntualitzacions ja que després al carrer tothom ho utilitza de la manera que vol- que tant els Consellers d'Andorra i d'Escaldes-Engordany tenien altres intencions i suposa que la Constitució d'aquests i el que aquest van a defensar ja ho sabien, però que la resta de la majoria demanava reunions informals a nivell de majoria per parlar profundament del tema, i havien parlat també de portar-ho al Consell General i mai s'hi havia accedit. Diu que l'actual majoria, contràriament al que el M.I. Sr. Antoni Armengol Vila diu de què és volen carregar la Constitució, el proppassat 5 de març va fer un Consell Extraordinari per parlar solament de Constitució i en ell s'hi van aprovar quatre punts, que algú després va qualificar de "lights", però que considera que són summament importants, sobretot el punt tres.

El M.I. Sr. Josep Cases diu que pràcticament s'ha dit el 90% de les contestes a la constància en acta del M.I. Sr. Cap de Govern, i que ell simplement hi volia afegir que en algun lloc el M.I. Sr. Cap de Govern parla d'elogis a la Legislatura anterior, i que potser si que n'hi ha algun, però que cal buscar molt bé on són els elogis, al contrari de les crítiques. Diu que a títol d'exemple avui acaba de rebre l'acta del 24 d'octubre i només fullejant unes contestes de Sanitat, troba el que era la crítica exacerbant del Govern contra la Legislatura anterior. A tall d'exemple, constata que a la pàgina 23 es pot llegir: "l'episodi del personal del Centre Hospitalari Andorrà als últims quatre anys, representa sense cap mena de dubte el més lamentable i malaurat viscut mai en l'Administració o en les Parapúbliques Andorranes, episodi que ha malmès la il.lusió de molt bons professionals i que ha posat en perill la qualitat de l'assistència dels nostres Centres durant molts anys". Diu que aquest és un exemple de com es tractava a la Legislatura anterior i que no vol entrar en aquesta polèmica perquè pensa que l'essencial no és això sinó que havia vingut a aquesta sala amb la il.lusió que un pacte nacional era possible. Afegeix que és evident que hi ha una crisi, i que aquesta crisi afecta a les Institucions més importants del país, a nivell de sufragi universal i d'elegits, que són el Consell General i el Govern. Considera que, com ha apuntat el M.I. Sr. Albert Pintat, una solució era possible, fent un pacte nacional que passava per fer un pacte de Parròquies. Considera que malgrat els que opinen i que parlen de parroquialisme i de totes aquestes qüestions, l'important era fer un pacte de Parròquies, independentment dels noms que hi ha en aquestes Parròquies, i que aquest pacte de set Parròquies, com el M.I. Sr. Cap de Govern ja sap, passava perquè ell continués com a Cap de Govern, dimitís o cessés el seu Govern i es fes un Govern de coalició nacional, un Govern que, com ha dit al M.I. Sr. Albert Pintat, fos de tècnics i que portés a terme la tasca que teòricament té l'obligació de fer el Consell General, amb un Consell General fort què pogués fer funcionar el Govern. Manifesta la seva decepció, perquè aquí no hi ha hagut un clima de pau ni un clima de tranquil.litat per dur a terme aquest possible pacte nacional i interpreta, si no se li demostra el contrari, que aquesta proposta que va sortir dels Consellers de Sant Julià de Lòria i que després es va anar formant tota la majoria rep una resposta negativa.

El M.I. Sr. Miquel Aleix diu que vol fer una puntualització i una constatació a les intervencions dels MM.II. Srs. Albert Pintat i Josep Cases. Puntualitza al M.I. Sr. Albert Pintat que quan aquest fa referència al fet que si es van aixecar del Consell General la Parròquia d'Encamp i la de Sant Julià de Lòria era per evitar que es fes obstrucció en el procés constitucional, li recorda que ells mai han fet obstrucció en el procés constitucional, però que li pot recordar la constància que el M.I. Sr. Albert Pintat va fer o la del M.I. Sr. Roc Rossell. Es felicita de què hagin rectificat en aquest sentit i hagin vist la necessitat de què Andorra hagi d'obtenir a través de la negociació tripartida una Constitució escrita, perquè el M.I. Sr. Albert Pintat feia referència moltes vegades a què Andorra no la necessitava. Quan a la constatació sobre el pacte, pensa que valdria la pena matisar que es parla d'un document signat, i que creu que quan signen un document i després proposen un pacte, a nivell de minoria no saben si es pot pactar amb unes persones que fa un mes signen quelcom i un mes després rebutgen el que han signat i diuen que s'ha de fer un pacte nacional, i afegeix que està d'acord en què a nivell del Consell General es pot arribar a pactar el que faci falta per a les necessitats del País, però no ho està en què per arribar-hi uns es vulguin convertir en els bons i els altres hagin d'ésser els dolents.

El M.I. Sr. Francesc Grau explica que la seva constància en acta l'han hagut de preparar una mica "a ull clucs" per poder contestar aquí mateix i no haver d'esperar per recollir la còpia i contestar al cap d'un mes, com ha fet la minoria. Celebra que el M.I. Sr. Antoni Armengol Vila li doni la raó quan diu que tots els projectes de Llei d'aquest any i escaig de Legislatura provenen del Govern, ja que això no fa més que ratificar el fet que qui realment ha treballat una mica, per dir-ho d'alguna manera, és el Govern, i afegeix que a nivell del Consell General no es pot constatar el mateix en cap mesura, que això és una cosa que ell ha manifestat en la seva constància en acta i que s'alegra que el M.I. Sr. Antoni Armengol Vila realment constati que aquesta Cambra durant un any i escaig no ha fet res més que perdre el temps.

El M.I. Sr. Albert Pintat diu que el M.I. Sr. Miquel Aleix li torna a donar un exemple en relació a què uns són els bons i els altres els dolents, ja que li vol fer creure que la Constitució és la seva obra i ells sempre s'hi han oposat. Afegeix que li recorda que si s'ha pogut arribar a aquest consens és perquè durant anys anteriors, la gent que s'ha assegut en aquesta sala ha treballat enèrgicament perquè això arribés i han arraconat a qui fos contra les cordes, perquè el marc del decret de reforma no permetia avançar més. Considera que és perquè s'ha apretat molt que s'ha arribat al fet que durant aquests quatre anys anteriors no tenien respostes a les exigències que sortien d'aquesta sala, i que és per aquesta circumstància, i per l'esforç de molta gent que s'han pogut recollir ara els primers fruits, amb aquesta sensació de què per primera vegada en la història d'Andorra, els Coprínceps realment reconeixen que Andorra té dret de disposar del seu destí d'una forma directa i sense intermediaris i que això no vol dir que hagin anat cap al M.I. Sr. Miquel Aleix, sinó que tots s'han trobat amb una voluntat d'equilibri. Diu que ell no ha dit mai que Andorra no necessita Constitució i que el dia 18 de juny es va esforçar en explicar que hi havia moltes maneres de fer Constitucions, que algú va parlar de dret germànic, i que ell sempre defensava que el model que millor podia defensar els interessos d'Andorra és el model del Dret Anglosaxó on els drets individuals, els drets dels petits, estan molt més ben protegits que els drets continentals que han nascut del Dret Napoleònic, i que la seva principal preocupació era veure com Andorra podria ser independent i sobirana i resistir a la necessitat de tutela que imposaven els seus veïns, i que per això no accepta aquest qualificatiu. Diu que quan el M.I. Sr. Miquel Aleix s'escandalitza perquè varen marxar del Consell, li recorda que fou perquè feia dos mesos que demanaven la celebració d'una reunió del Consell General i varen marxar perquè volien parlar i la majoria

d'aquella època no els deixava parlar, i que no varen marxar per un tema ideològic sinó per un tema purament de forma.

El M.I. Sr. Miquel Aleix respon que ell no ha dit que el M.I. Sr. Albert Pintat no volgués la Constitució sinó que aquest va dir que no volia la Constitució escrita i ara es felicita que avui vingui a la postura que Andorra necessita una Constitució escrita. Quan a la sessió del Consell General que no s'havia fet, diu que era sobre els Drets de la Persona i sobre la Reforma de les Institucions, i que una cosa és la Reforma de les Institucions i els Drets de la Persona, i una altra l'obertura del Procés Constitucional.

El M.I. Sr. Albert Pintat respon que en el seu esperit la Reforma de les Institucions i Constitució engloben el mateix problema.

El M.I. Sr. Josep Cases respon al M.I. Sr. Miquel Aleix que avui s'ha posat sobre la taula que hi ha un pacte, que el M.I. Sr. Cap de Govern fa al·lusió a l'article 7 i a l'article 8, i que efectivament hi ha un pacte de legislatura que es va fer en el moment de l'elecció de Síndic, i que això no vol dir que no es pugui fer un altre pacte. Pensa que les situacions són el que són i, en certs moments, si aquestes no són més bones s'ha de trobar una solució. Afirmar que en aquests moments s'està en una situació de crisi; per tant, s'ha de prescindir del que s'ha fet fins ara. Diu que pensa que s'ha de mirar cap endavant i que aquesta és la seva oferta, sense cap ànim de voler discriminar a ningú. Repeteix que si algú pot estar més sensibilitzat que cap altre en aquesta Legislatura aquests poden ser els Consellers de Sant Julià de Lòria, als quals se'ls va portar un Cap de Govern de Sant Julià de Lòria, sense que els Consellers de la majoria els ho diguessin. Diu que el M.I. Sr. Cap de Govern sí que els ho va dir que es presentava, però a ells, ciutadans de Sant Julià de Lòria i Consellers de Sant Julià de Lòria, ningú els va dir que el Sr. Oscar Ribas es presentava com a Cap de Govern, a excepció d'ell, i tampoc si volien formar part, si volien sumar, no restar i dividir, que és molt fàcil, si volien sumar per tirar endavant el progrés d'Andorra. Manifesta no saber si en aquest tema hi influeixen circumstàncies electorals pel fet d'estar a vuit mesos de les eleccions comunals i no saber si és que la futura campanya electoral a les eleccions del Comú priva que aquest pacte nacional es realitzi però pensa que és important que es faci, i diu que és important perquè ells l'ofereixen des de la majoria i que això no vol dir que després s'hagi de dir que l'han ofert només ells i que sigui cosa seva, doncs si es vol dir que ha estat idea d'un altre a ell li és igual, ja que el que vol és la solució; afegeix que malgrat tot el que ha passat, els Consellers de Sant Julià de Lòria, al M.I. Sr. Cap de Govern li han dit que es pot quedar de Cap de Govern, que per a ells no hi ha cap problema, que faci un Govern de coalició nacional i es posi tothom a treballar per al país. Finalitza la seva intervenció dient que aquesta és l'oferta que han fet els Consellers de Sant Julià de Lòria i els Consellers de la majoria, però pensa que cau en un sac buit en no trobar el caliu que calia.

El M.I. Sr. Ramon Canut lamenta que el M.I. Sr. Francesc Grau s'hagi absentat de la sala perquè vol intervenir en relació a les motivacions dels tres Consellers de la Massana en el fet del seu canvi de majoria. Diu que entén que a vegades es pot dir part de la veritat, que sembla la veritat, però que no és tota la veritat. Afirmar que els tres Consellers de La Massana feia bastant temps, després de l'estiu del 90, que ja estaven fent tota la preparació per a un possible canvi de Síndic. El primer candidat a Síndic per part de La Massana va ser el que era Ministre de Turisme i Esports i després va ser l'actual Sr. Síndic. Només volia fer aquesta matisació.

Pel que fa referència a la intervenció del M.I. Sr. Enric Dolsa, quan parla de projectes de llei, el M.I. Sr. Ramon Canut diu que ja fa temps que els tenen, i li indica que el Projecte

de llei de Nacionalitat presentat pel Govern no és el mateix que tenia el M.I. Sr. Enric Dolsa i que, per tant, cal llegir-los atentament. En el tema de les fonts d'ingressos, li vol indicar, quan el M.I. Sr. Enric Dolsa parla de treballar, que es van tenir els assessors a nivell de la Comissió, fa poc temps, per un encàrrec de fa bastants mesos i que possiblement, perquè estava de viatge, no s'ho havia pogut estudiar, que és una cosa repetitiva en el M.I. Sr. Enric Dolsa. Recorda que el dia 2 de novembre de 1990, en una acta de la Comissió de Serveis Públics a la qual el M.I. Sr. Ramon Canut va assistir, es va prendre l'acord per sis vots a un, el vot negatiu era el del M.I. Sr. Enric Dolsa, de trametre una lletra al Govern, seguint els tràmits administratius escaients, en la qual es sol·licitava la realització d'un pla viari a nivell nacional, amb el prec que es volgués lliurar a la Comissió en un termini màxim de sis mesos. Diu que aquest acord el M.I. Sr. Enric Dolsa, com a President de la Comissió, sap molt bé que es va adoptar i, hores d'ara, aquesta lletra encara no ha arribat al Govern. Pel que feia referència al fet que algú va qualificar de "light" l'acord del Consell General monogràfic del dia 5 de març sobre el tema de la Constitució, el M.I. Sr. Ramon Canut li vol aclarir, perquè va ser ell personalment qui ho va qualificar així, que no parlava de l'acord del Consell General sinó de la sessió del Consell General en si, opinió que encara manté, ja que va ser un Consell que va durar el temps de llegir la proposta d'acord i va ser, al seu entendre, un Consell perillós i trist.

Pel que fa referència a la Reforma de les Institucions, el M.I. Sr. Ramon Canut diu que s'ha debatut al llarg de tot l'any 90 i li sap molt greu que avui el M.I. Sr. Albert Pintat encara tingui aquesta confusió, doncs la Reforma de les Institucions és una reforma que el Senyor, el Copríncep, atorga al súbdit i en el present cas és diferent, ja que el seu grup ha plantejat, i això el M.I. Sr. Albert Pintat ho sap molt bé, tot i agraint la voluntat de consens demostrada pel Consell General el 18 de juny del 90, una altra manera d'arribar-hi, que és que el Poble demana quelcom, en pla d'igualtat amb els Coprínceps, com ja s'ha vist a la primera reunió tripartida -reunions de les quals suposa que hi haurà ocasió de parlar-ne en aquesta Cambra-. Està d'acord en què el moment és difícil, no solament pel possible equilibri d'aquesta Cambra, sinó també pels reptes que Andorra té plantejats, a nivell institucional, a nivell econòmic i a nivell financer, perquè és difícil delimitar les competències amb les Parròquies i omplir el buit legal que hi ha en aquest tema. Afegeix que aquí alguns afirmen que durant l'any 90 no s'ha treballat i que ell els hi farà el resum de l'antiga Legislatura -anys 1986, 1987, 1988 i 1989-, si ho creuen convenient, basant-se en el que està escrit. Diu que la primera Llei aprovada va ser una Llei de dos suplementos de crèdit el dia de Meritxell del primer any de Legislatura, que l'any 86 no hi ha res més i només són Lleis de suplement de crèdit dedicades al Pont de Xuvall i al Centre Hospitalari i que hi ha al desembre del 86, això és cert, la Llei de Creació del Servei Andorrà d'Atenció Sanitària. Diu que amb això vol dir que, en un any, el 1990, han tingut el plaer com a Consellers Generals de ser participants d'acords transcendents que aquesta Cambra ha adoptat i que amb aquesta exposició vol dir que el moment és difícil i el coneixement s'ha de posar entre tots i no s'han de tenir actituds partidistes i de possible revenja, almenys ell no les té, sinó que el repte està aquí el Poble vol solucions. Diu que la situació que proposa la majoria és una situació de bloqueig i que no ha presentat un programa alternatiu, que no sap si el tenen i que suposa que algun dia el portaran. Per finalitzar la seva intervenció diu que entén que el moment és greu i que cal que tothom hi reflexioni, doncs el poble no espera les picabaralles dels Consellers, el Poble espera una altra cosa.

El M.I. Sr. Albert Pintat diu que el M.I. Sr. Ramon Canut s'atribueix uns mèrits en exclusiva, la qual cosa també és una prova del que abans ha qualificat com a maniqueisme "ells ho fan bé i la Legislatura anterior no feia res". Quan al tema de la Reforma Constitucional, el M.I. Sr. Albert Pintat diu que va néixer l'any 75 i recorda que per un problema molt concret

de Residències, un problema de qui controlava l'establiment dels habitants d'Andorra. Diu que aquest és el problema que posa en evidència una necessitat de modernització institucional i que ningú es pot apropiari el fet que avui s'estigui fent una Constitució escrita, que és el fruit d'un esforç constant des de l'any 75. Remarca que aquest és un punt comú per a tots i que ell mai s'ha sentit el mosso de ningú, al contrari, aquest país és un país que té les seves forces, les seves febleses i el que es tracta és de modernitzar-lo sense trencar-lo. En darrer lloc, lamenta que aquesta agressió constant es repeteixi, que sempre es torni a la Legislatura anterior acusant-la que no feia res, per exaltar, per enlairar els grans mèrits de la Legislatura actual. Considera que aquesta és la gran trampa en què ha caigut tothom, barallar-se mentre que els problemes continuen sobre la taula i ningú se'n preocupa. Explica que ells als grans reptes hi van respondre com van poder, essent el repte principal que tenia la Legislatura anterior el Mercat Comú, tema en el qual hi van posar tot el seu bon saber i que si no ha sortit millor és perquè no van poder més, però es va fer tot el que es va poder, i que FHASA va ser també una gran realització, així com a nivell educacional, etc. Diu que hi ha tot un seguit de realitzacions que no tenen perquè treure-les però que les ha d'esmentar si els posen en aquesta situació de confrontació.

El M.I. Sr. Enric Dolsa intervé, per al·lusions, per recordar solament al M.I. Sr. Ramon Canut que quan ha parlat abans de la Llei de Nacionalitat i ha dit que era la mateixa, és perquè pràcticament és la mateixa i que el dia en què es tracti en aquesta Cambra es podrà comparar. Quant al tema de la Llei d'Ingressos, de la qual el M.I. Sr. Ramon Canut ha parlat diu que ell no n'ha parlat anteriorment. Respecte al tema que ha esmentat el M.I. Sr. Ramon Canut de la reunió de la Comissió de Serveis Públics del dia 2-11-90, el M.I. Sr. Enric Dolsa diu que no recorda si l'acord es va comunicar per escrit, però que si sap que es va fer verbalment, i que inclús el M.I. Sr. Conseller de Serveis Públics en la reunió del 18 d'abril passat va comentar que aviat es tindria a la Comissió aquest pla viari.

El M.I. Sr. Josep Mª Rossell lamenta que el M.I. Sr. Ramon Canut no estigui present a la sala. Diu que després de l'acusació que ha efectuat el M.I. Sr. Ramon Canut envers els tres Consellers de la Massana referent a què feia més de sis mesos que s'havia preparat d'una forma quasi bé segura l'elecció del Síndic -manifestacions que qualifica de molt dogmàtiques-, considera que aquest deu de confondre la realitat. Lamenta de nou que el M.I. Sr. Ramon Canut no estigui present a la sala, i manifesta que tan sols vol que això consti davant d'aquesta Cambra i dir que davant una situació com la que es troba el País, aquestes actituds demostren, una vegada més, que el diàleg i el consens pràcticament seran impossibles.

El M.I. Sr. Jordi Farràs diu que més que centrar-se en els diferents punts que s'han debatut voldria parlar de la qüestió del pacte. Explica que van tenir un contacte amb uns Consellers de l'actual majoria i que la posició que en nom de la minoria parlamentària van presentar a aquests Consellers va ser molt clara. Opina que la necessitat d'arribar a una entesa és òbvia, perquè el sistema de bloqueig institucional que s'ha implantat pot portar greus problemes i que el grup que representa va considerar que, si hi havia d'haver pacte, en un primer temps havia de ser un pacte en base a una sèrie de punts que definissin una línia política, i van demanar -doncs no són partidaris de fer pactes firmats ja que són persones jurades i considera que, com a tals, no fa falta posar firmes entremig-, que calia establir un compàs d'espera prudencial, d'uns certs mesos, per comprovar si realment hi havia una voluntat pels dos costats de treballar conjuntament. Afegeix que aquesta va ser la proposta de la minoria i creu que és coherent doncs, abans de llençar-se a una acció política conjunta, s'ha de valorar realment si hi ha una voluntat comuna de treballar en aquest sentit, i explica

que la proposta de l'actual majoria es resumia més aviat en un assumpte de cadires i en hipotecar la figura del Cap de Govern, per molt que afirmen que es tractava de tècnics polítics; diu que es tractava, bàsicament, d'un Conseller per Parròquia, la qual cosa hagués comportat, evidentment, que s'arribés a la conclusió que havia de ser una imposició per part de la Parròquia, i això creu que és malmetre la figura del Cap de Govern, tema en el qual la minoria no pot entrar-hi.

El M.I. Sr. Enric Dolsa intervé per recordar que en la constància en acta que va efectuar en la sessió del dia 5 de març proppassat, conjuntament amb el Conseller General Josep Mª Armengol, denunciava que la transferència d'ingressos als Comuns, fet polític important des d'un punt de vista progressista, havia quedat postergada en el pressupost d'aquest any. Recorda, així mateix, que ell havia insistit moltíssim a l'anterior majoria i al Govern que el Projecte de Pressupost de l'any 91 havia de contenir el màxim de transferències envers els Comuns i tothom haurà pogut constatar que en el Projecte de Pressupost que s'ha presentat, aquestes transferències són ínfimes. Diu però que, pel que s'ha assabentat posteriorment, ha de felicitar al Govern perquè sembla que ha rectificat i que el proppassat dia 11 van tenir una reunió amb els Hbles. Srs. Cònsols de totes les Parròquies i semblaria ser que el tema de transferències comunals va per bon camí.

El M.I. Sr. Robert Cassany diu que no està d'acord amb l'afirmació que l'antiga majoria no treballava, perquè ell participa en dues Comissions en les quals s'ha treballat, encara que no ha sortit cap llei, i que el M.I. Sr. Ramon Canut ha demostrat que anteriorment, en un any, l'antiga legislatura tampoc en va treure cap de llei. Afegeix que fer una llei és una cosa seriosa, una cosa que demana temps i el que no es vol és fer una llei que després pugui ser recorreguda i es quedi en un calaix. Explica que s'han trobat amb lleis com la de l'Esport, la de l'Esport d'Élite i la Llei de l'ENADE, que ha estat recorreguda, i que les dues primeres que ha enumerat les van consensuar, amb el consentiment de la Comissió, amb les entitats que s'havien de sentir afectades i totes van contestar que no anaven en el sentit que interessava al país, perquè ells, quan fan una llei, procuren fer-la de manera que pugui ser aplicable. Un altre exemple que vol posar és que fa poc va rebre una convocatòria del President de la Comissió legislativa de Turisme i Esport en la qual s'indicava que l'assessor per aquesta llei de l'Esport vindria a presentar l'esquema per poder-la elaborar posteriorment i explica que en aquella reunió, dels senyors que els diuen que no treballen, no se'n va presentar cap; per tant, d'una Comissió composta per set persones només n'hi havia dues, el M.I. Sr. Ramon Canut, President, i ell mateix, Secretari, a més de l'assessor i el Secretari administratiu. Pensa que en aquest cas la culpa que la Comissió no podés treballar no era seva, a més de la mala educació que va suposar el fet de convidar a un senyor i després no presentar-se. Un altre punt que vol tractar és el que fa referència al fet que fa molts dies que els Consellers de la majoria actual parlen de pacte, però que només en parlen amb el M.I. Sr. Cap de Govern, i que tan sols a darrera hora, després de la seva insistència prop d'alguns Consellers, que la Majoria actual es va decidir a parlar entre Grups Parlamentaris, perquè creu que si s'ha de fer un pacte, s'ha de fer entre Grups Parlamentaris, i que els grans temes que el país té plantejats s'han de debatre al Consell General i entre Parlamentaris. Opina que el fet que la nova majoria només volés parlar amb el Govern, demostra que l'única cosa que volia és un pacte de cadires, perquè ells, la Minoria, i ja ho han dit avui i fa dies que ho diuen, estan disposats, amb els grans temes del país, a asseure's en una taula i treure'ls endavant perquè sinó, qui en sortiria perjudicat és el país. Creu, en definitiva, que actualment, malgrat el que s'està dient aquí, sembla que es va per aquest camí i que la intenció d'anar de cara a un pacte pels grans temes del país la tenen tots present. En darrer lloc, diu que, després d'haver sentit parlar al M.I. Sr. Cap de

Govern d'uns punts, d'un paper que s'hauria firmat, d'un pacte, i que el M.I. Sr. Josep Cases ha dit que era un pacte de legislatura, voldria saber si aquest pacte és secret o se'n pot saber alguna cosa, perquè ell no està assabentat del que conté i li sembla que el M.I. Sr. Síndic General tampoc, perquè va declarar al diari que tampoc coneixia aquest document. Afirmar que si és un pacte de legislatura interessa a tota la gent de la legislatura.

El M.I. Sr. Síndic General demana que aquestes intervencions fossin el més breus possible ja que s'estan repetint i possiblement sortint del que és l'ordre del dia.

El M.I. Sr. Josep Mª Rossell respon a les manifestacions que acaba d'efectuar el M.I. Sr. Robert Cassany dient que considera que és altament demagògic manifestar davant del Ple de la Cambra que és de mala educació el fet de citar a una persona i no presentar-se quan, en realitat, aquesta reunió havia quedat desconvocada, prèviament, per la majoria dels membres de la Comissió de Turisme i Esport, i el M.I. Sr. Robert Cassany, que fa prop més d'un any que està al Consell General, hauria de conèixer el funcionament d'aquest Consell General i de les seves Comissions. Considera que això demostra, una vegada més, que la Cambra no funciona. Manifesta que d'aquest tema no en voldria fer un cavall de batalla, però el que tampoc voldria és que se l'acusés davant del Consell General de ser un mal educat, cosa que no pot tolerar de cap manera. Creu que potser aquesta no ha estat la intenció del M.I. Sr. Robert Cassany i li demana que retiri l'afirmació que són mal educats.

El M.I. Sr. Síndic General demana novament que s'agiliti el debat, ja que considera que hi ha assumptes que són interns de Comissions i que estan fora de l'ordre del dia.

El M.I. Sr. Robert Cassany manifesta que el que vol dir és que és un fet realment de mala educació el convocar a una persona i després no presentar-s'hi. Creu que la vida d'una Comissió està reflectida en les actes i, per la seva part, ell no ha vist en cap acta que aquella reunió estigués desconvocada, ni ha rebut cap paper en aquest sentit, ni com a Secretari de la Comissió va veure enlloc que ningú digués que estava desconvocada.

El M.I. Sr. Joan Obiols confirma que en la darrera reunió que es va celebrar de la Comissió de Turisme i Esport, va quedar desconvocada aquesta reunió amb l'assessor i, aleshores, el M.I. Sr. Ramon Canut li ho va comunicar per telèfon tot dient-li que ja se li faria saber quin altre dia se celebraria la reunió. Diu que aquest fet es podrà constatar en l'acta de la Comissió.

El M.I. Sr. Síndic General considera que aquest és un tema intern a la Comissió i demana que se centri el debat en l'ordre del dia.

El M.I. Sr. Isidre Torres afirma que, tal com han dit els seus companys, aquesta reunió estava desconvocada i, potser, per a qui no estava desconvocada era per als Srs. President i Secretari, però per als altres ho estava.

El M.I. Sr. Josep Cases demana als membres de la Comissió de Turisme i Esport que aquest tema el discuteixin en un altre moment doncs és un problema petit en comparació amb els que hi ha plantejats. Diu que vol contestar breument al M.I. Sr. Jordi Farràs i al M.I. Sr. Robert Cassany, per al·lusions. Al primer, li diu que quan ha parlat del pacte nacional, referint-se al fet que és una persona jurada i que no cal que firmi res, afegint que primer es prova durant una temporada a veure com funciona i, si resulta, endavant, aquesta no és la seva proposta, perquè la proposta de la Majoria era fer un pacte nacional les 7 Parròquies. No vol entrar més al fons de la qüestió perquè la Minoria ha dit textualment que d'aquest pacte hi ha dos Parròquies de les quals d'una es marginaria a tres Consellers i de l'altra a dos;

en total, es marginen cinc Consellers i la Majoria no accepta marginar a ningú. Pensa que el pacte nacional és una cosa que interessa a tots, i això, precisament, ho ha de comprendre el M.I. Sr. Jordi Farràs, que ha fet prova moltes vegades de ser un home de diàleg i de consens, i afirma que s'atreveix a dir que de la minoria actual és qui més ha buscat el pacte i el consens. Quan a la pregunta que ha fet el M.I. Sr. Robert Cassany, li contesta textualment: "... sí que hi ha un paper i, si el vol signar, aquesta nit li portaré a casa i serà benvingut a casa nostra".

El M.I. Sr. Síndic General diu una vegada més que aquest és un tema intern de la Comissió Legislativa de Turisme i Esports i que no se'n faci un debat en el si del Consell General.

El M.I. Sr. Ramon Canut vol aclarir el tema de la Comissió de Turisme i Esports, que estava convocada el dia 21 de març per al dia 9 d'abril, amb un termini més que suficient per poder-se celebrar. Diu que, al seu parer, les reunions de les Comissions les convoquen els Presidents i els Secretaris, i també ho poden sol·licitar tres Consellers Generals, tal com s'està fent ara, però que, quan estan convocades, per desconvocar-les s'ha de prendre un acord de Comissió com a mínim i aquest acord de Comissió, en aquest cas concret, no va existir. Posteriorment, inclús, a aquesta reunió de la que parlen els MM.II. Srs. Consellers Isidre Torres, Joan Obiols i Josep Mª Rossell, se'n va celebrar una altra, específica sobre el tema de l'Expo, del qual després es tindrà ocasió de parlar-ne, i no es va parlar mai de la reunió del dia 9. Per tant, opina que aquella reunió va estar convocada legalment, degudament i es va celebrar legalment, també.

El M.I. Sr. Joan Martínez diu que li sap greu que el M.I. Sr. Enric Dolsa hagi deixat la sala perquè es vol referir a la contesta d'aquest a la seva constància en acta. Diu que quan el M.I. Sr. Enric Dolsa afirma que se l'acusa de fer parroquialisme no és exacte, sinó que ells parlen de parroquialisme mal entès, perquè entenen que tots aquí fan parroquialisme i fan, alhora, nacionalisme i que no poden pensar en uns objectius de futur per a la Parròquia sense uns objectius de futur per al país. Diu que la qüestió està en què el M.I. Sr. Enric Dolsa vol fer creure, cada vegada més, com a estratègia política a nivell de la Parròquia, que hi ha uns Consellers que s'ocupen de la Parròquia i uns altres que s'ocupen d'altres coses, i això no és cert, doncs pensa que la seva metodologia de treball passa per la Parròquia i passa pel país, perquè una Parròquia sense país no és Parròquia i no té cap futur. Quant a la justificació del M.I. Sr. Enric Dolsa i la seva rèplica a l'acusació de transfuguisme, en la qual afirma que en no existir partits polítics l'únic que va haver-hi és un acord o un pacte polític per fer una altra majoria i que això no es pot acusar de transfuguisme, diu que no sap com qualificar aquesta actitud, però el que si vol recordar-li és que quan el propi M.I. Sr. Enric Dolsa ja havia signat el document, concretament, el primer a l'esquerra a dalt de tot, encara anava a les seves reunions fent veure que encara estava dins la seva coalició.

El M.I. Sr. Enric Dolsa replica al M.I. Sr. Joan Martínez dient que ell no ha dit mai que uns Consellers treballaven per la Parròquia i els altres deixaven de treballar per la Parròquia, sinó que el que ha dit abans, dirigint-se al M.I. Sr. Antoni Armengol Vila, és que si realment era per defensar la representativitat de les Parròquies en el si d'aquesta Cambra, evidentment que si que es podia entendre que ell feia parroquialisme. Respecte a l'altre tema, en què el M.I. Sr. Joan Martínez ha dit que ell assistia a reunions del seu grup o d'aquesta majoria, explica que a aquella reunió ell ja no hi volia anar i que va ser invitat insistentment pel seu company, el M.I. Sr. Joan Naudi.

El M.I. Sr. Josep Mª Armengol recorda al M.I. Sr. Cap de Govern i al M.I. Sr. Antoni Armengol Vila que les transferències al Comuns no es contemplen en el projecte de pressupost actual, cosa que el M.I. Sr. Cap de Govern, després de perdre la majoria, està volent portar-les a terme, doncs així els ho va oferir als Cònsols de les Valls en una reunió que va mantenir amb ells. Sobre els salaris, considera que o bé el M.I. Sr. Cap de Govern no s'ha llegit el llibre que els va enviar als Consellers, o no el va fer prou bé. Quant a elecció de Síndic, diu que el M.I. Sr. Cap de Govern va agafar una postura i va prendre part activa en la campanya del M.I. Sr. Miquel Aleix, i no era solament el recolzament moral com el M.I. Sr. Cap de Govern ha dit al començament del seu discurs. Així mateix, diu que també s'amaga dels seus fracassos, fent personalismes que no tenen res a veure amb la situació actual.

El M.I. Sr. Conseller de Finances, Comerç i Indústria diu que el Govern no pot deixar de contestar les al·lusions del Conseller General per Ordino, pel que fa la qüestió del Pressupost, indicant que l'afirmació que ha fet no és certa perquè al Projecte de Pressupost hi ha una transferència suplementària als Comuns, que no hi havia estat en cap anterior Pressupost, de més de 400 milions de pessetes.

El M.I. Sr. Josep Mª Armengol li replica dient que la transferència que es proposa és mínima en relació al que havia adoptat la majoria anterior i que no s'ha contemplat tot allò que s'havia acordat.

El M.I. Sr. Cap de Govern intervé per dir que el d'avui ha estat un debat llarg i pensa que s'ha apartat bastant dels temes previstos en l'ordre del dia, que era la resposta del Govern a unes constàncies en acta que hi va haver en la sessió del Consell del 5 de març. Diu que amb la manifestació que farà a continuació donarà per acabada la intervenció del Govern, perquè s'ha parlat de pactes, d'oferiment de pactes, de converses de carrer, etc., que pensa que és quelcom no previst en l'ordre del dia i que no s'ha de discutir en aquesta sala. Afegeix que només vol reafirmar la idea expressada en el discurs que ha pronunciat, doncs té la sensació, encara més, que s'està discutint sobre el sexe dels àngels, que les seves paraules no han estat més que un ús al dret de la legítima defensa davant d'unes manifestacions que el Govern i ell mateix, consideren injustificades en la forma i en el to que van ser pronunciades el dia 5 de març; és a dir, que amb aquestes paraules no és pretén una justificació d'una acció del Govern, sinó que han de ser interpretades com una defensa política que consta en acta d'un Consell a un atac polític que el Govern demana també que consti en acta.

El M.I. Sr. Síndic General suspèn la sessió per deu minuts i diu que després es podran fer les constàncies en acta que desitgin.

Són les dotze del migdia. A un quart i mig d'una continua la Sessió.

El M.I. Sr. Síndic General considera que el punt primer de l'ordre del dia ha quedat suficientment debatut i que el punt dos ha quedat englobat al mateix context de discussió. Demana al M.I. Sr. Cap de Govern, si té alguna cosa a afegir en relació al segon punt.

El M.I. Sr. Cap de Govern respon que no, que el Govern ratifica i confirma el que ha dit referent al segon punt, contestant al primer.

El M.I. Sr. Síndic General diu que, en aquest cas, considerant que el debat ha estat suficient, demana si es vol fer alguna constància i a continuació es passarà al punt tres de l'ordre del dia

El M.I. Sr. Josep Cases, en nom de la majoria, fa la constància en acta següent:

“Després d’haver escoltat atentament al Sr. Cap de Govern, en la seva constància en acta, amb manifestacions amb les quals pretén, tant ell com el seu equip de l’Executiu, justificar la seva postura tant pel que fa a elecció de l’actual M.I. Sr. Síndic General com pels lamentables successos posteriors, amb la dimissió forçada del Conseller de Turisme i Esports, i les declaracions fetes al diari “Segre”, es necessari precisar alguns aspectes, tot i constatant, en primer lloc, la profunda i total decepció que ens ha de produir la intervenció del M.I. Sr. Cap de Govern, perquè el seu discurs, lluny d’ésser el propi d’un talant obert com ha de correspondre a un Cap de Govern, és, indiscutiblement, una clara afirmació de la seva opció sectarista i no és gens constructiu, com caldria també desitjar en la conducta i actuació del M.I. Sr. Cap de Govern.

El to utilitzat en la seva intervenció, determinades expressions impròpies del qui pretén dirigir un Executiu, és una comprovació clara d’aquest esperit destructiu, ambiciós i poc equilibrat que ja va poder comprovar aquesta Cambra en actuació del M.I. Sr. Cap de Govern prenent part activa -i, per tant, en una clara i inadmissible intervenció en afers que no li corresponen- en l’elecció de l’actual M.I. Sr. Síndic General, i que demostrin que tant el M.I. Sr. Cap de Govern com els seus inspiradors volen fer passar les seves aspiracions o interessos político-personals per damunt la realitat dels fets.

És innegable, M.I. Sr. Cap de Govern, que l’elecció de l’actual M.I. Sr. Síndic General, més enllà de qualsevol altra consideració o lectura -sempre parcial- que Vostè i el seu actual equip fan, respon simplement a l’aplicació de la legalitat vigent. Aquesta mateixa legalitat que va permetre l’elecció de l’anterior i anteriors Srs. Síndics Generals i que, lògicament, ha permès que Vostè, M.I. Sr. Cap de Govern, estigui ocupant la funció que desenvolupa. Si per a Vostè i per a altres, aquella legalitat del sistema encara vigent, era vàlida aleshores, també ho ha d’ésser ara. Negar el contrari, és atemptar contra els principis bàsics de tota democràcia. I no es pot oblidar, parlant de democràcia, que ni l’actual Cap de Govern ni cap dels actuals membres de l’Executiu, han estat elegits per votació popular, sinó que la seva ha estat una designació. Lliçons de democràcia només en poden donar aquells que estan recolzats pels resultats de les urnes.

Està clar, doncs, que la seva postura, M.I. Sr. Cap de Govern, és delicada, perquè pretén utilitzar la “lleï de l’embut” amb uns arguments que no són vàlids ni en una tertúlia de cafè i només actua en base a veure fantasmes allà on no n’hi han. No hi ha hagut cap complot, perquè, com hem dit, s’ha aplicat, estrictament, la legalitat vigent. Ni Vostè ni els seus col.laboradors en l’Executiu tenen l’exclusiva del progressisme, per la senzilla raó que l’entenen malament, com ho prova el fet de voler-se enfrontar a una situació legal i prendre part en una elecció en la qual Vostè no tenia cap possibilitat d’intervenció activa, per no ésser de la competència del Govern, sinó de l’exclusiva actuació del Consell General que elegia el seu President.

I si les tendències s’han modificat, no ha estat per cap actitud de traïdoria -acusació pròpia de l’actual Executiu- sinó per la senzilla raó que en el primer any d’aquesta legislatura, les coses no funcionaven degudament i, després d’una reflexió -també pròpia de qualsevol acció democràtica- es va considerar convenient, pel bé del País i no només d’un grup, el canvi, l’alternativa política. I si això comporta, com ha comportat, que Vostè perdi la confiança de la Cambra, ho ha d’acceptar democràticament, enlloc d’aferrar-se a la seva cadira en una actitud clarament conservadora i d’anar contracorrent.

Ja veurem què passarà quan presenti el projecte de pressupost per a l'actual exercici, ja veurem que passarà quan presenti el seu discurs d'orientació política. I no és cap amenaça de paralització, com Vostè ja pensarà demagògicament. És, únicament, una actitud pròpia d'un programa alternatiu. Perquè, li agradi o no, M.I. Sr. Cap de Govern, és a aquesta Cambra a qui li correspon el control de la seva activitat i la de l'Executiu i no a l'inrevés com Vostè pretén de forma constant i airada. El M.I. Sr. Cap de Govern, en les actuals circumstàncies, no pot posar en dubte -de cap manera- que l'actual grup majoritari manqui d'una ideologia. En primer lloc, el M.I. Sr. Cap de Govern no és ningú per a posar-ho en dubte, pel que se li acaba de recordar en relació al control. I, en segon lloc, perquè aquesta debilitat política del M.I. Sr. Cap de Govern de formular aital acusació no és certa.

L'actual grup majoritari, va formular, en la seva sessió del dia 5 de març de 1991, una exposició en la qual es traduïa, de forma resumida, una clara ideologia; a més, ha estat aquest mateix grup majoritari -després de molt temps de mutisme en el primer any de legislatura- qui ha formulat els principis bàsics que han d'inspirar l'actuació en relació al tema del procés constituent. No es tracta "d'ensenyar les cartes", com algú ha pretès. Es tracta, senzillament, d'establir uns principis bàsics, de no amagar res, d'explicar a la nostra comunitat què és el que es pretén i quina direcció porta aquesta Cambra Parlamentària en aquesta important qüestió. Encara que no li agradi, encara que no la comparteixi -allà Vostè si no ho fa- el nostre grup té una ideologia manifestada públicament i s'ha traçat unes normes i unes pautes d'actuació que s'aniran posant de manifest. D'entrada, el que cal constatar és que només en dos mesos, aquest Consell General ha fet més reunions i sessions que en tot l'any passat.

I és clar que ens preocupa el País. El M.I. Sr. Cap de Govern no pot pretendre que actuació del grup majoritari i el resultat de l'elecció de l'actual M.I. Sr. Síndic General respongui, únicament, a criteris d'un "parroquialisme mal entès". Això no és cert, M.I. Sr. Cap de Govern. Hem parlat de la Constitució, volem avançar en qüestions d'ordre internacional, com, per exemple, el Mercat Comú i el Consell d'Europa, i, en conseqüència, en la participació d'Andorra en el mapa global europeu. Si vol, parlarem del nostre interès en el Túnel d'Envalira, per no quedar desconnectats de la resta d'Europa. Serien infinites les qüestions que ara li plantejaríem i que, ben segur, anirem plantejant en aquesta Cambra, per demostrar-li que està Vostè en un pou profund ple d'errors, a causa de mirar-se només al mirall com si la seva fos una actuació política plena de virtuts i encerts.

Lamentablement, s'ha tornat a equivocar, M.I. Sr. Cap de Govern. Ha utilitzat un mal estil, ha reiterat, tossudament, una manca de democràcia clara en no acceptar la realitat derivada de la legalitat vigent. Miri, però, hi han coses que estan per damunt de Vostè i de tots nosaltres. Ens referim, clar està, a Andorra i el seu futur. El nostre Estat, innegociable amb qualsevol actitud política, que no es pot immiscir, com Vostè i els membres de l'Executiu fan, en qüestions partidistes i sectaristes.

En la ideologia d'aquest grup majoritari actual, hi ha la voluntat d'un pacte nacional. Un pacte nacional que englobi a tothom, amb vint-i-vuit Consellers Generals, amb set Parròquies. Per a cercar i trobar entre totes aquelles formules bàsiques i necessàries per resoldre els temes prioritaris del País de cara al futur. Un pacte nacional que desencalli obstacles, que permeti avançar amb voluntat ferma, moderna, progressista, sincera, democràtica, d'opcions, de realitats, d'esperances. Un pacte nacional que provi que

l'interès nacional està per damunt de tot i de tots. Afortunadament, el nostre país permet solucions com aquesta, posant una mica d'imaginació per part de tots. Per això, M.I. Sr. Cap de Govern reiterem la nostra oferta. Ha passat el temps i el silenci i continuem pensant que el pacte nacional és possible. De totes maneres, reiterem que si aquest pacte no es pot realitzar també demanem la dimissió seva i del seu Govern.”

El M.I. Sr. Miquel Aleix demana que quedi constància, també, de la postura de la minoria actual pel que fa referència al pacte. Diu que la minoria actual es reafirma en les manifestacions efectuades pel M.I. Sr. Jordi Farràs, en les quals s'indica que estan disposats a estudiar un plantejament sobre tota una temàtica important i prioritària a nivell de legislatura i a respectar el M.I. Sr. Cap de Govern i el seu equip, que en el seu moment va estar legitimat; per tant, manifesta que a través d'aquesta premissa estan oberts a qualsevol discussió sobre aquest tema.

3. Moció presentada per varis MM.II. Srs. Consellers Generals, en relació amb els serveis prestats pels Centres de Salut.

El M.I. Sr. Síndic General fa donar lectura al text de la moció (publicada per Edicte de data 15 d'abril de 1991) i, no efectuant-se cap observació, la declara aprovada per assentiment.

4. Moció presentada per varis MM.II. Srs. Consellers Generals, relativa a la creació d'una Comissió legislativa per a les Relacions interparlamentàries.

El M.I. Sr. Síndic General fa donar lectura a aquesta moció (publicada per Edicte de data 15 d'abril de 1991).

El M.I. Sr. Ramon Canut diu que, en aquest aspecte, li sembla que la Comissió Permanent és la Comissió Política del Consell General i que troba innecessari el fet, en general, de crear una Comissió Interparlamentària. Afirmar, però, que això no vol dir que per a temes concrets i determinats no es pugui crear una Comissió específica, a iniciativa de la Comissió Permanent o a iniciativa del Consell General.

El M.I. Sr. Josep Cases reitera la proposta de la creació d'aquesta Comissió perquè la intenció de la majoria amb ella és oferir al Consell General una Comissió Legislativa Interparlamentària que pot fer una feina molt important, tant a nivell exterior com interior.

El M.I. Sr. Jordi Farràs diu que no hi ha d'haver una exclusiva per part de cap Comissió sobre les relacions interparlamentàries, ja que tots els Consellers són Parlamentaris, constituïts en diverses Comissions i, pel que respecta als temes més polítics, com a dit el M.I. Sr. Ramon Canut, és a la Comissió Permanent a qui li pertoca assumir-los, així ho ha fet quan ha estat necessari i així ho pot continuar fent. Per tant, no veu la utilitat de la creació d'aquesta Comissió i creu que, fins i tot, només pot ser un focus de distorsió en relació a les altres Comissions.

El M.I. Sr. Jordi Mas opina que la Comissió Permanent, la Comissió Política dins del Consell General, té una feina positiva important, però s'escau que en aquesta Legislatura també és la Comissió nomenada específicament per al tema de la Constitució, i entén que ja té una feina molt important i precisa. No vol dir amb això que la Comissió Interparlamentària per a les relacions exteriors interfereixi en el tema que tracta específicament aquesta Comissió, sinó que creu que cal analitzar la importància de veure el resultat que pot donar el fet de tenir contactes amb l'exterior, sense cap concretització específica d'una feina definida, sinó únicament el fet de fer conèixer les institucions del país i el sistema parlamentari andorrà.

Afegeix que això no priva en res que les Comissions específiques de Turisme tinguin contactes internacionals, o la de Comerç, o les altres amb temes més concrets, però creu que és important i es reitera en aquest sistema, que havia donat el seu fruit durant la legislatura anterior, que hi hagi una Comissió que surti fora d'Andorra i pugui donar a conèixer d'aquesta manera les institucions andorranes.

El M.I. Sr. Síndic General constata que hi ha dues postures totalment oposades, la creació o la no creació d'aquesta Comissió de Relacions Interparlamentàries i creu que s'haurà de procedir a la votació d'aquesta Proposta d'Acord efectuada per varis Consellers Generals a fi de poder dirimir aquesta diferència.

El M.I. Sr. Miquel Aleix diu que, abans de procedir a aquesta votació, vol saber com es nomenaran els membres d'aquesta Comissió Interparlamentària, perquè li sembla que en aquest tema es vol avançar molt en la seva creació però ningú ha indicat com es nomenaran els seus membres. Diu que es pronunciarà a partir del que es decideixi en aquest aspecte.

El M.I. Sr. Josep Cases diu que el Reglament del Consell és clar en aquest aspecte: com en totes les Comissions, n'hi ha d'haver un per cada Parròquia i els nomena el Consell General. Manifesta que així ho va viure ell fa un any en aquesta Cambra.

El M.I. Sr. Síndic General diu que, contestada la pregunta que ha formulat el M.I. Sr. Miquel Aleix es procedirà a la votació de la següent proposta: s'accepta la Proposta d'Acord presentada per varis MM.II. Srs. Consellers Generals, referent a la creació d'una Comissió Legislativa de tipus especial destinada a assumir les Relacions Interparlamentàries?

Accepten aquesta proposta els MM.II. Srs. Jordi Font, Miquel Casal, Roc Rossell, Jordi Mas, Isidre Torres, Enric Pujal, Enric Dolsa, Josep Mª Armengol, Josep Garrallà, Josep Mª Rossell, Xavier Montané, Joan Jordi, Josep Cases, Albert Pintat i Joan Obiols.

No accepten la proposta els MM.II. Srs. Climent Palmitjavila, Antoni Casal, Joan Naudi, Joan Martínez, Jordi Farràs, Antoni Armengol Vila, Robert Cassany, Josep Anton Ribes, Miquel Aleix, Marcel·lí Albós, Ramon Canut i Xavier Espot.

A la vista del resultat de la votació el M.I. Sr. Síndic General declara aprovada la creació d'aquesta Comissió Especial per 15 vots a favor i 12 en contra.

El M.I. Sr. Albert Pintat demana al M.I. Sr. Síndic General que indiqui com s'ha de precisar la composició d'aquesta Comissió.

El M.I. Sr. Síndic General respon que s'ha examinat únicament la proposta de creació d'aquesta Comissió, i que això ha estat aprovat i que ara ells tenen la paraula.

El M.I. Sr. Albert Pintat proposa que aquesta comissió es composi dels següents membres: per la Parròquia de Canillo, el M.I. Sr. Miquel Casal; per la Parròquia d'Encamp, el M.I. Sr. Jordi Mas; per la Parròquia d'Ordino, el M.I. Sr. Josep Mª Armengol; per la Parròquia de la Massana, el M.I. Sr. Francesc Grau; per la Parròquia d'Andorra la Vella, el M.I. Sr. Jordi Farràs; per la Parròquia de Sant Julià de Lòria, el M.I. Sr. Josep Cases; i per la Parròquia d'Escaldes-Engordany, el M.I. Sr. Miquel Aleix.

El M.I. Sr. Joan Martínez recorda que abans s'havia parlat de parroquialisme i pensa que els membres que són designats per a cada Comissió és un tema de les Parròquies; en canvi, en aquesta qüestió, remarca que la majoria ja ho ha preparat tot. Pensa que és un tema

que l'ha de discutir cada Parròquia i cada Parròquia decidirà quin és el membre que va a cada Comissió, com sempre s'ha fet en el Consell General.

El M.I. Sr. Jordi Farràs manifesta que volia dir exactament el mateix que el M.I. Sr. Joan Martínez i que el M.I. Sr. Albert Pintat s'ha permès aquí de parlar en nom de la Parròquia d'Andorra la Vella i creu que no li pertoca.

El M.I. Sr. Miquel Aleix, en el mateix sentit que l'expressat pel M.I. Sr. Jordi Farràs, diu que pel que fa a la Parròquia d'Escaldes-Engordany, no poden acceptar la nominació feta pel M.I. Sr. Albert Pintat. Pensa que sempre ha estat igual, i que el mateix fet es va produir quan es van crear les Comissions que hi ha establertes a nivell del Consell General, que en alguna Parròquia hi havia discrepàncies, però va ser la pròpia Parròquia qui va proposar els noms perquè el Consell General va prendre un acord en aquest sentit. A continuació demana al Sr. Secretari si pot donar lectura a l'acord que es va adoptar en aquell moment i que feia referència a la Parròquia de Canillo per nomenar el seu membre a la Permanent.

El M.I. Sr. Síndic General diu que s'aniran a buscar les actes per donar lectura a aquest acord.

El M.I. Sr. Albert Pintat diu que no cal anar a buscar cap acta, perquè ell només ha fet una proposta. Manifesta que està completament d'acord amb el que han expressat el M.I. Sr. Joan Martínez, el M.I. Sr. Jordi Farràs i el M.I. Sr. Miquel Aleix, que cada Parròquia ha de donar el seu candidat i queda ben clar que una Comissió ha d'estar formada obligatòriament per un representant de cada Parròquia, doncs així ho indica el Reglament del Consell General. Repeteix que la seva és tan sols una proposta perquè sembla que ningú no en vol fer cap altra.

El M.I. Sr. Josep Cases recorda que, no fa gaire temps, es va dirimir el problema d'un representant a la Comissió Permanent posant-lo a votació, essent així que, el M.I. Sr. Climent Palmitjavila avui és membre de la Comissió Permanent del Consell General perquè el Consell General ho va decidir. Pensa que ara hi ha una proposta formal i manifesta que està d'acord en què els Consellers d'Andorra la Vella i d'Escaldes-Engordany es vulguin reservar el dret de nomenar un altre representant si no els agrada la proposta feta pel M.I. Sr. Albert Pintat, però afirma que el que està clar és que aquesta Comissió es crearà i que aquesta Comissió avançarà.

El M.I. Sr. Joan Martínez es mostra d'acord amb el M.I. Sr. Josep Cases, però estima que el Consell va designar el membre de la Comissió Permanent de la Parròquia de Canillo perquè no hi havia acord en la seva Parròquia i creu que, abans d'adoptar una decisió d'aquest tipus, existeixen uns mecanismes parroquials que es poden explotar a fons.

El M.I. Sr. Jordi Farràs opina que s'ha de respectar l'ús i el costum i, si hi ha la proposta de creació d'una Comissió per part d'una majoria del Consell General, creu que s'ha de respectar a cada Parròquia perquè en deliberi entre els seus membres. Proposa que se suspengui breument la sessió per tal que cada Parròquia pugui debatre-ho i, si hi ha algun litigi, llavors serà el Ple del Consell General qui l'haurà de determinar en base als antecedents que hi hagi hagut sobre aquesta qüestió.

El M.I. Sr. Josep Cases s'adhereix a la proposta que ha efectuat el Sr. Farràs perquè considera que és la més coherent.

El M.I. Sr. Síndic General suspèn la sessió durant uns minuts. És la una menys cinc. A la una i cinc minuts es reprèn la mateixa.

El M.I. Sr. Climent Palmitjavila diu que a la Parròquia de Canillo no hi ha hagut entesa per nomenar el membre per a aquesta Comissió.

El M.I. Sr. Joan Naudi diu que a la Parròquia d'Ordino tampoc s'han posat d'acord.

El M.I. Sr. Miquel Aleix demana que, vista la problemàtica que s'havia suscitat abans que es procedís a la proposta dels noms, i com que en dos Parròquies no hi ha acord, s'apliqui l'acord que va prendre el propi Consell General al seu moment, amb els mateixos criteris que es van emprar llavors, en relació a qui ha de formar part en una Comissió en el cas que no hi hagués acord intern dins d'una pròpia Parròquia. Sol·licita al Sr. Secretari si pot trobar l'acord del Consell General a què ha fet referència.

El M.I. Sr. Josep Cases diu que en aquesta Assemblea se n'han creat d'altres de Comissions i que, en poc temps, s'han creat dues Comissions d'enquesta i és el Consell General qui les ha nomenat. Explica que el cas que es debat és el mateix i que no s'han de discutir sistemes ni anar a buscar arguments perquè uns sí i els altres no, sinó que la situació és molt clara: hi ha una proposta d'acord, que ha fet el M.I. Sr. Albert Pintat, i els M.I. Consellers en poden fer tantes com vulguin, es sotmeten a votació i el procediment s'ha acabat.

El M.I. Sr. Miquel Aleix manifesta que en aquest cas és on intervenen les prerrogatives de cada Parròquia i creu que cada una d'elles ha de tenir la pròpia llibertat per proposar un membre per formar part de qualsevol de les Comissions. Diu que aquest fet sí que està clar a nivell del Reglament del Consell General i, en conseqüència, ell no es vol immiscir en la interpretació de si la Parròquia d'Ordino o la Parròquia de Canillo estan o no d'acord en nomenar el representant en aquesta Comissió. Per tant, creu que s'han d'emprar uns criteris per si no estan d'acord les pròpies Parròquies, criteris que pensa que van quedar reflectits en una acta que es va fer i en un acord del Consell General.

El M.I. Sr. Joan Martínez intervé per recordar al M.I. Sr. Josep Cases que cada vegada que s'ha nomenat una Comissió d'enquesta s'ha designat com a tal a la pròpia Comissió de l'àmbit de l'enquesta. En aquest cas, diu que potser el M.I. Sr. Josep Cases s'adherirà a la seva proposta de l'inici que era que la mateixa Comissió Permanent es fes càrrec d'aquesta Comissió.

El M.I. Sr. Josep Cases opina que la Comissió Permanent té un camp molt important de treball i, en aquests moments, té molta feina, doncs a més de cuidar-se de la política quotidiana està treballant en la redacció de la Constitució. Diu, però, que en aquest assumpte, els criteris que s'utilitzen, els arguments que s'empren, es busquin els que es busquin, sempre acaben en la mateixa situació, com va succeir amb la nominació del M.I. Sr. Climent Palmitjavila com a Conseller de la Permanent de la Parròquia de Canillo, en la qual va prevaler una cosa, el resultat majoritari de la votació. Manifesta que ell està d'acord en què es busquin arguments, els que es vulguin, però l'únic clar és que hi ha una proposta i que ell es continua reafirmant en aquesta proposta, afirmant que en el sistema democràtic el més normal és que decideixi la majoria del Consell General.

El M.I. Sr. Joan Martínez, adherint-se a la proposta del M.I. Sr. Miquel Aleix, diu que, atès que existeix un precedent en aquesta Cambra i en aquesta Legislatura, s'hauria de tornar a llegir l'acta d'aquest precedent.

El M.I. Sr. Jordi Farràs expressa la seva coincidència total amb el plantejament dels MM.II. Srs. Joan Martínez i Miquel Aleix i sol·licita que es llegeixi l'acta en què es reflecteix perfectament, a l'inici de la legislatura, com es va suplir per mitjà d'una votació del Consell General una llacuna sobre la interpretació que s'havia de fer del seu Reglament quan no hi ha un acord dins d'una Parròquia. Creu que aquest acord s'hauria de respectar.

El M.I. Sr. Jordi Mas entén que el problema que va sorgir en la Comissió Permanent no és el mateix problema que es planteja avui, sinó que aquell era purament específic i se centrava en el Conseller Major de la Parròquia de Canillo i feia referència al Conseller de més edat i al Conseller més votat de la Parròquia per ser membre de la Permanent. Avui, en canvi, es tracta de nomenar un Conseller per Parròquia per a una Comissió específica, amb la qual cosa no creu que es pugui barrejar el mateix sistema.

El M.I. Sr. Jordi Farràs lamenta discrepar del M.I. Sr. Jordi Mas perquè en el cas que ha descrit el problema se centrava exclusivament a nivell de la Parròquia de Canillo, i l'acord no s'aconseguia perquè hi havia dos Consellers per banda que presentaven un candidat i el Consell General es va pronunciar sobre com s'havia de dirimir aquell assumpte. Amb això vol expressar que el cas que s'analitza avui és idèntic, és el mateix, i llavors es va resoldre no en base a personalitzar si era un Conseller de la Permanent, sinó que es va dir que era un acord genèric, és a dir, que s'adoptava en termes generals i que era vàlid, evidentment, no solament per a aquella Comissió, sinó per a qualsevol altra si es tornava a presentar el problema.

El M.I. Sr. Climent Palmitjavila manifesta que no està en contra del nomenament que s'ha fet del M.I. Sr. Miquel Casal, que per a ell és un company, però sí que vol que quedi clar que està en contra del procediment que s'ha utilitzat.

El M.I. Sr. Josep Cases es felicita que el M.I. Sr. Climent Palmitjavila estigui d'acord respecte al M.I. Sr. Miquel Casal, la qual cosa vol dir que s'ha fet un pas, que poc a poc s'avança. Diu que en la seva intervenció anterior volia dir que s'han de limitar al Reglament del Consell General concretament al capítol cinc, article trenta-tres. Pensa que discutir més és una pèrdua de temps, i estancar-se en el tema de la designació del Conseller de més edat frenarà la creació de Comissions en el si del Consell General, quan pensa que és necessari que el Consell General ha de tenir la possibilitat de crear tantes Comissions conegui oportunes per al desenvolupament d'aquesta Assemblea. Demana que es passi a la votació.

El M.I. Sr. Ramon Canut demana que el Sr. Secretari llegeixi l'acord que el Consell va prendre en el decurs d'aquesta Legislatura per dirimir aquest conflicte a nivell de Parròquies.

El M.I. Sr. Síndic General procedeix a llegir el full núm. 7 de l'acta núm. 4 de l'any 1990.

El M.I. Sr. Enric Dolsa, un cop llegida l'acta, diu que li queda molt clar que aquesta feia referència al Conseller Major de la Parròquia i que, en cas de no acord, que fos el Consell General qui prengués l'acord. Pel que respecta a les altres Comissions, el que si li queda clar és que no és sempre el Conseller més votat, doncs aquesta decisió solament va ser adoptada per a la Comissió Permanent i creu que no té efecte per a les altres Comissions. Per la seva part, quant a la proposta referent a la Parròquia d'Ordino, ratifica totalment la proposta del M.I. Sr. Albert Pintat de què sigui el M.I. Sr. Josep Mª Armengol qui hi formi part.

El M.I. Sr. Síndic General diu que de les manifestacions recollides es desprèn que en les Parròquies de Canillo i Ordino no hi ha entesa entre els seus Consellers per designar aquest

membre i pregunta si per part de les altres dues Parròquies que s'han volgut reunir, que són Andorra la Vella i Escaldes-Engordany, volen afegir alguna cosa.

El M.I. Sr. Xavier Espot, replicant al M.I. Sr. Enric Dolsa, diu que li estranya molt la seva postura ja que fa un moment era una persona molt parroquialista i de cop, per conveniències particulars, no dubta en accedir a què el Consell General es posi en assumptes interns de la seva Parròquia.

El M.I. Sr. Miquel Aleix pensa que allò que és vàlid per a la Comissió Permanent ho és per a qualsevol altra Comissió, perquè estableix sense personalismes uns criteris clars. A la seva manera d'entendre, un criteri clar i democràtic és que sinó hi ha entesa dins d'una pròpia Parròquia té prioritat el Conseller que més vots ha obtingut i, després, pensa que pot intervenir-hi l'edat. Ara bé, el que no pensa que sigui bo és que el Consell General interpreti quin Conseller per majoria ha de representar qualsevol de les Parròquies. Afirmar que, en aquest joc, interpretar el que és competència de cada Parròquia, com és el cas de qui ha d'anar a les Comissions, la Parròquia d'Escaldes-Engordany no hi participarà. Diu que si les Parròquies d'Ordino i de Canillo no s'entenen en el fet de decidir qui és el qui ha d'anar a aquesta Comissió, ells es manifestaran en contra de la participació en una Comissió en la qual no hi ha entesa en dues Parròquies.

El M.I. Sr. Josep Cases discrepa del que ha dit el M.I. Sr. Miquel Aleix, doncs amb aquesta regla de l'edat ell no seria en cap Comissió, perquè els seus companys són tots una mica més grans que ell, i per la dels vots tampoc hi podria participar. Explica que, abans d'entrar a la sala, ha ofert al M.I. Sr. Miquel Aleix i al M.I. Sr. Jordi Farràs, i ells ho podran ratificar, que designessin a qui volien portar de la Parròquia d'Escaldes-Engordany i de la d'Andorra la Vella en el si d'aquesta Comissió, la qual cosa li fa pensar que la majoria del Consell General vol nomenar aquesta Comissió, sense voler-se posar en temes parroquialistes. La seva opinió és que s'ha de demanar a les Parròquies d'Andorra la Vella i d'Escaldes-Engordany a qui volen en aquesta Comissió i en el cas on hi hagi litigi és el Consell General qui ha de decidir.

El M.I. Sr. Roc Rossell diu que no voldria polemitzar sobre aquest tema i que li sembla que és una pèrdua de temps, però sí que vol recordar, sobretot al M.I. Sr. Miquel Aleix, que el resultat o la decisió que es va prendre en el cas de la Comissió Permanent, va ser objecte d'una votació dins del Consell General i una votació no crea cap precedent, sinó que quan es produeix un cas o quan sorgeix un problema d'aquest tipus, és la votació i la majoria del Consell General qui decideix. Per tant, totes les altres postures li semblen, per qualificar-ho d'alguna manera, d'un extremat oportunisme i es ratifica amb tot el que s'acaba de dir: si hi ha un litigi, que se sotmeti a votació. Manifesta que el resultat de la votació no crearà cap precedent sinó que la propera vegada que hi hagi un litigi una votació arreglarà l'assumpte dins del Consell General.

El M.I. Sr. Josep Garrallà manifesta la seva estranyesa pel fet que el M.I. Sr. Miquel Aleix canviï de criteri segons la seva conveniència, doncs fa setze mesos van ser ells mateixos els qui van demanar una votació en aquest Consell General per elegir el Conseller de Canillo que aniria a la Comissió Permanent i, ara, aquest sistema ja no els serveix. Opina que si era bo fa un temps també ho ha de ser ara. Demana que es passi a una votació i que s'acabi aquesta discussió.

El M.I. Sr. Miquel Aleix, en contesta a les intervencions del M.I. Sr. Roc Rossell i del M.I. Sr. Josep Garrallà, diu que en aquell moment van demanar una votació perquè no hi havia acord a la Parròquia de Canillo, però sota uns criteris, i els criteris que van creure que eren

justos i democràtics eren o el més votat o el de més edat, aquest a posteriori. Es mostra d'acord en votar una interpretació per mitjà d'un criteri establert però es mostra contrari en votar un nom d'una Parròquia en contra de l'acord d'aquella Parròquia.

El M.I. Sr. Jordi Farràs, en el mateix sentit que ha parlat el M.I. Sr. Miquel Aleix i tal com ell ja havia dit anteriorment, diu que en aquell moment no es va voler personalitzar a través de la votació del Consell General sinó que es va fixar un criteri que fos una norma general establerta. Considera que s'ha de continuar respectant aquesta norma que llavors ells mateixos van acordar.

El M.I. Sr. Josep Cases recorda que s'ha fet la proposta de creació de la Comissió, s'ha sotmès a votació general, s'ha aprovat per majoria i ara ve la segona part, que és el nomenament dels membres que la componen. No entén l'interès en boicotejar aquesta Comissió per part del M.I. Sr. Jordi Farràs i del M.I. Sr. Miquel Aleix, doncs pensa que és una Comissió que pot aportar molt en el si del Consell General, donada la càrrega que suporta la Comissió Permanent amb la Constitució i els altres temes. En conseqüència, pensa que el més normal és demanar als Srs. Consellers d'Andorra la Vella i d'Escaldes-Engordany qui volen en aquesta Comissió; quant als Consellers de Canillo, afortunadament el M.I. Sr. Climent Palmitjavila ha manifestat que li anava molt bé el M.I. Sr. Miquel Casal i, quant al problema de la Parròquia d'Ordino és el Consell General qui l'ha de dirimir per votació.

El M.I. Sr. Roc Rossell diu que es veu obligat a intervenir de nou per recordar al M.I. Sr. Jordi Farràs i al M.I. Sr. Miquel Aleix que aquí no es van fixar criteris, sinó que es va adoptar el criteri del més votat, perquè tradicionalment el Conseller de la Permanent és la persona més votada en una Parròquia, és a dir, que l'únic que es va fer va ser interpretar això d'alguna manera perquè el Reglament del Consell General no ho preveia de forma clara i concisa. Però, per a les demés Comissions, opina que els criteris que s'han d'adoptar són els criteris de la majoria del Consell General. Diu que no intervindrà més i demana al M.I. Sr. Síndic General que es passi a una votació perquè aquest li sembla un tema que no mereix tanta discussió ni tants acoloraments polítics.

El M.I. Sr. Jordi Farràs està d'acord en què no val la pena allargar més el debat i manifesta que, en qualsevol cas, la Parròquia d'Andorra la Vella, i creu que la d'Escaldes-Engordany també, s'han manifestat clarament: en primer lloc, constaten que hi ha un defecte de procediment i, en segon terme, si bé la Comissió Permanent té una càrrega important, és la Comissió Política i no ha de defugir les seves responsabilitats, és a dir, és un principi bàsic que la representació internacional, en els temes que li afecten, l'ha d'ostentar la Comissió Permanent. Clou la seva intervenció afirmant que pel que a ell li pertoca no la defugirà.

El M.I. Sr. Josep Cases li diu al M.I. Sr. Jordi Farràs que la democràcia consisteix en això, si abans s'ha sotmès a votació la creació d'aquesta Comissió i la majoria ho ha aprovat, ha d'acceptar el resultat. Recorda que fa tres mesos, la situació era a la inversa, ell perdia totes les votacions i el M.I. Sr. Jordi Farràs les guanyava totes i ara això ha canviat. Demana al M.I. Sr. Síndic General que posi a votació la proposta del M.I. Sr. Albert Pintat i, si per part d'Andorra la Vella i Escaldes-Engordany es volen efectuar canvis, tenen tot el dret a realitzar-los.

El M.I. Sr. Miquel Aleix expressa la postura de la Parròquia d'Escaldes-Engordany abans de passar a la votació. Aquesta postura és que vist que s'imposarà contra la voluntat d'alguna Parròquia un Conseller per representar-la en el si d'una Comissió, la Parròquia d'Escaldes-Engordany es nega a nomenar qualsevol Conseller en aquesta Comissió.

El M.I. Sr. Jordi Farràs diu que la postura de la Parròquia d'Andorra la Vella és la mateixa, per tant, creu que no fa falta passar a votació.

El M.I. Sr. Síndic General sotmet a votació la proposta següent: s'accepta la proposta efectuada relativa als membres que han de compondre aquesta Comissió, que és la següent: per la Parròquia de Canillo, el M.I. Sr. Miquel Casal, per la Parròquia d'Encamp, el M.I. Sr. Jordi Mas, per la Parròquia d'Ordino, el M.I. Sr. Josep Mª Armengol, per la Parròquia de la Massana, el M.I. Sr. Francesc Grau, per la Parròquia d'Andorra la Vella, el M.I. Sr. Jordi Farràs, per la Parròquia de Sant Julià de Lòria, el M.I. Sr. Josep Cases i per la Parròquia d'Escaldes-Engordany, el M.I. Sr. Miquel Aleix.

Han votat a favor de la proposta els MM.II. Srs. Jordi Font, Miquel Casal, Roc Rossell, Jordi Mas, Isidre Torres, Enric Pujal, Enric Dolsa, Josep Mª Armengol, Francesc Grau, Josep Garrallà, Josep Mª Rossell, Xavier Montané, Joan Jordi, Josep Cases, Albert Pintat i Joan Obiols.

Han votat en contra de la proposta els MM.II. Srs. Climent Palmitjavila, Antoni Casal, Joan Naudi, Joan Martínez, Jordi Farràs, Antoni Armengol, Robert Cassany, Josep Anton Ribes, Miquel Aleix, Marcel·lí Albós, Ramon Canut i Xavier Espot.

A la vista del resultat de la votació, el M.I. Sr. Síndic General declara aprovada per assentiment la proposta de composició d'aquesta Comissió.

El M.I. Sr. Miquel Aleix intervé, en nom dels quatre Consellers d'Escaldes-Engordany, per reiterar el seu vot negatiu perquè consideren que és prerrogativa indefugible de la pròpia Parròquia de presentar ella mateixa a la consideració del Ple els seus membres que han de formar part de les Comissions. En cas que no hi hagi acord, l'opinió dels Consellers d'Escaldes-Engordany és que s'han d'emprar uns criteris vàlids, no personalismes, i per tant no poden admetre que un Conseller d'una Parròquia proposi el nom del qui ha de representar una altra Parròquia.

El M.I. Sr. Climent Palmitjavila diu que fa pocs moments que ha votat que no estava d'acord amb el procediment, s'ha manifestat també en aquest debat que no estava en contra del seu company, el M.I. Sr. Miquel Casal de Canillo, però el seu vot ha estat negatiu pel procediment que s'ha emprat avui en aquesta Cambra.

El M.I. Sr. Jordi Farràs diu que els quatre Consellers de la Parròquia d'Andorra la Vella s'adhereixen totalment a la manifestació que ha fet el M.I. Sr. Miquel Aleix i que ja havien argumentat anteriorment.

El M.I. Sr. Josep Cases diu que el Consell General ha procedit a la creació d'una Comissió seguint el sistema reglamentari normal i s'ha aprovat per majoria. En canvi, manifesta que el que no ha acabat d'entendre són les intervencions del M.I. Sr. Climent Palmitjavila, que primer diu que sí i després que no.

El M.I. Sr. Climent Palmitjavila li replica que, si no l'ha entès, li ho tornarà a repetir. Ell ha dit sempre que no ha estat mai en contra d'un company de la Parròquia, però el que sí està és en contra del que s'ha fet perquè, abans de proposar aquest nom, a ell ningú li havia dit que es nomenava al M.I. Sr. Miquel Casal, i això no ho pot admetre.

El M.I. Sr. Albert Pintat intervé per dir que quan el M.I. Sr. Climent Palmitjavila va proposar les Comissions tampoc li va preguntar res a ell ni a Sant Julià de Lòria.

El M.I. Sr. Climent Palmitjavila li demana al M.I. Sr. Albert Pintat que faci memòria perquè abans de proposar les Comissions, cadascuna d'elles es va reunir a la sala de Sindicatura i allí es van nomenar els Presidents i els Secretaris.

5. Examen i aprovació, si escau, pel procediment de lectura única, del Projecte de Llei de Crèdit Extraordinari per a la participació d'Andorra a l'Exposició Universal de Sevilla 1992.

El Sr. Secretari procedeix a la lectura de la proposta de la Comissió Legislativa de Turisme i Esports.

El M.I. Sr. Síndic General fa donar lectura als informes elaborats per les Comissions legislatives d'Economia, Finances i C.E.E. (Reg. Núm. 232-A) i de Turisme i Esport (Reg. Núm. 259-A).

El M.I. Sr. Cap de Govern, per respondre a la conclusió a la que arriba la Comissió de Turisme i Esports, diu que el Govern ha de fer observar que el cost estimat per a la realització del pavelló, que segons les normes de l'Exposició de Sevilla ha d'estar acabat el 31 de desembre d'aquest any, se situa al voltant dels 290 milions de pessetes més els compromisos de funcionament, i que s'han d'acabar abans perquè l'Exposició s'inaugura el 20 d'abril. Diu que el Govern estima que si no es vota la quantitat total demanada és innecessari continuar la discussió perquè creu que a Sevilla no s'hi podrà anar. Considera que s'ha de tenir present que és en aquests moments, en els moments inicials, quan s'han de signar els contractes corresponents i s'han d'endegar les diferents obligacions per part del Govern.

El M.I. Sr. Enric Dolsa demana al M.I. Sr. Cap de Govern si anar a aquesta Exposició costarà, concretament, 290 milions de pessetes.

El M.I. Sr. Cap de Govern respon que, tal com es va informar a la Comissió, el cost d'aquesta participació, amb el Pressupost de dos anys, es calcula de l'ordre de 550 a 600 milions de pessetes i afegeix que, evidentment, segons les quantitats que es votin es pot fer de més o de menys però, és ben cert que amb 100 milions de pessetes no és possible començar.

El M.I. Sr. Josep Cases afirma que per primera vegada sent parlar públicament en aquesta Sala de la xifra de 550 milions de pessetes. Pensa que es pot participar en Fires Internacionals, i la de Sevilla ho és i molt important, però no amb aquests pressupostos tan disparats. Diu que ell es negarà rotundament a aprovar un pressupost d'aquest calibre per anar a la Fira de Sevilla.

El M.I. Sr. Jordi Mas diu que la seva intervenció fa més referència al fet de la disparitat de criteris que hi ha entre el que ha presentat el Govern i el que informa la Comissió i, després, al principi d'aprovar una quantitat de diners sense tenir un projecte definitiu, perquè si avui s'aproven 100 milions de pessetes, després se'n necessitaran 200, més endavant 300 i això pot arribar molt lluny. Creu que el que s'hauria de presentar a aquesta Cambra, cada vegada que es demanin diners, és un projecte clar i definit del que s'ha de gastar i on s'ha d'anar, perquè participar a Sevilla és molt interessant, però li agradaria saber què n'obtindrà Andorra, sobretot sabent que el cost, com acaba de dir el M.I. Sr. Cap de Govern, s'eleva a 500 milions de pessetes. Voldria saber si realment és interessant o no, sobretot si es té present que les Finances Públiques estan tan arruïnades com sembla ser que es diu.

El M.I. Sr. Josep Mª Rossell, abundant en les intervencions que acaben de fer el M.I. Sr. Josep Cases i el M.I. Sr. Jordi Mas, explica que en el moment en què aquest tema es va discutir a la Comissió de Turisme i Esports, es va demanar un sèrie d'informació al Govern, la qual va ser una informació molt escarida, i d'ella es deduïa que no hi havia un projecte definit ni un pressupost estimatiu del que pujava aquesta obra en si i, d'alguna manera, es deixaven les mans lliures al Govern perquè pogués actuar prop de les companyies constructores de Sevilla 92. Diu que el seu criteri, en aquell moment, va ser que es demanés la deguda informació al Govern perquè es pogués veure el contingut i el perquè s'havia d'anar a l'EXPO 92 i realment la premsa que això comportava, perquè la Comissió que es va desplaçar a Sevilla el mes de febrer d'enguany va poder analitzar que no hi havia una premsa excessiva per a la qüestió de l'acabament del pavelló d'Andorra i que hi havia hagut, inclús, unes certes modificacions, com s'ha pogut comprovar després, en relació a una parcel·la que, pel que sembla i segons ens ha manifestat el Govern, ha estat canviada perquè l'EXPO 92 ho havia obligat, la qual cosa no era així, tal com després es va poder comprovar en la resposta del Govern a la informació que se li va demanar, sinó que s'havia dit que es podia agafar aquella parcel·la si es considerava oportú. En conseqüència, vist que hi ha hagut una sèrie d'informació, al seu entendre, confosa i que no ha sortit a la llum, realment el que havia d'haver sortit és un projecte elaborat en unes condicions determinades, un pressupost estimatiu del que realment tot això podria pujar, demana que consti en acta la manifestació següent:

“Es demana que s'aprovi un crèdit extraordinari per l'import de 350 milions de pessetes, per a la participació d'Andorra a l'EXPO 92 de Sevilla. S'ha de constatar, però, que no es presenta un detall d'aquest import, sense cap mena d'indicació de les seves finalitats, circumstància que no pot ésser admesa de cap manera.

En el mes de gener d'enguany, la Comissió de Turisme i Esports del M.I. Consell General va tenir l'oportunitat de visitar directament les instal·lacions de l'EXPO 92 i va ésser àmpliament informada dels projectes i programa d'actuació que existien fins aquell moment, capítols que es va fer seus. Després d'aquella data, i fins a finals de febrer, la Comissió va tenir també notícia d'altres novetats que s'anaren produint. És a dir, la Comissió estava totalment informada de la filosofia i esperit que presidien la participació d'Andorra a l'EXPO 92 de Sevilla.

Per aquesta proposta que ara es presenta, s'ha de deduir, a manca d'explicacions clares, que s'han canviat i alterat el sentit existent inicialment d'aquesta participació, essent un fet greu el d'haver augmentat considerablement els costos, sense les degudes explicacions i sense que aquesta modificació estigui fonamentada com cal. En la primera etapa, existia la certesa d'un cost molt inferior al que ara es demana i, a més, sense necessitat de crèdits extraordinaris.

Sense alterar el principi de la presència d'Andorra a aquesta manifestació, segurament compartida per la totalitat de la Cambra, el que no es pot pretendre, però, és demanar un crèdit extraordinari, després d'haver alterat els conceptes de participació, sense les degudes explicacions i motivacions. Fins que aquestes no es produeixin cal retornar la proposta a l'objecte que estigui, en el seu cas i en el seu dia, presentada en les degudes condicions.”

Per finalitzar la seva intervenció, el M.I. Sr. Josep Mª Rossell manifesta que la motivació per haver fet aquesta constància en acta és la constatació que es diu a l'opinió pública contínuament que el País està arruïnat, i aleshores el Govern fa la proposta de participar a

l'EXPO 92 de Sevilla sense presentar cap pressupost, sense presentar un projecte elaborat, la qual cosa per a ell representa una fragilitat en aquest sentit i una manca de serietat.

El M.I. Sr. Enric Dolsa diu que quan anteriorment li ha demanat al M.I. Sr. Cap de Govern per la xifra de 290 milions ja li semblava que era impossible. Opina que, en relació amb l'EXPO 92, si l'any passat era important anar-hi, ara continua essent important. Creu que el que hauria de fer aquesta Cambra és fixar un límit econòmic per a la seva presència a Sevilla, doncs el que no es pot fer, almenys ell no ho farà, és votar avui un crèdit extraordinari sense conèixer el projecte definitiu i que es vagin demanant diners cada tres per quatre sense saber ningú la fi. Diu que, per la seva part, no hi ha cap inconvenient en anar a Sevilla si s'adopta un compromís i una xifra de despesa que no es pugui superar.

El M.I. Sr. Cap de Govern nega les manifestacions del M.I. Sr. Josep Mª Rossell en el sentit que la Comissió no estigués degudament informada i, per aquest motiu, demana si és possible que el Sr. Secretari llegeixi l'acta de la Comissió a la qual va assistir perquè desconeix el seu contingut; a més, si és necessari, que es llegeixi tota la documentació que se'ls hi va facilitar pel Govern. Quant al canvi de parcel·la que, diu que si no ho ha entès malament, el M.I. Sr. Josep Mª Rossell afirma que no és veritat el que se li va informar de què va ser l'organització de l'Exposició de Sevilla qui la va canviar, i que ha de ratificar-li que va ser l'organització de l'EXPO 92, per disposicions pròpies contingudes en el seu Reglament, qui va canviar la parcel·la i en va atribuir una altra a Andorra. Considera que una altra cosa és que el Govern l'acceptés o no l'acceptés, i que el no acceptar-ho implicava el retirar-se de l'Exposició, cosa de la qual encara s'està a temps de fer si aquesta Cambra considera necessari retirar la candidatura d'Andorra a l'Exposició de Sevilla. Demana que quan es vulgui es llegeixi tota la documentació que té la Comissió, l'acta de la visita de la Comissió a Sevilla i l'acta de la reunió de la Comissió a la qual ell va assistir.

El M.I. Sr. Josep Cases pensa que a Sevilla cal anar-hi però amb uns mitjans més modestos dels que primer s'apuntaven. Pensa que, sense ser cap expert en aquests certàmens, gastar-s'hi 600 milions de pessetes és desorbitat. Demana al M.I. Sr. Cap de Govern si és possible participar a la Fira de Sevilla amb un Pressupost més reduït i que Andorra quedi dignament representada, ja que creu que aquesta seria la decisió correcta.

El M.I. Sr. Cap de Govern contesta que sí que, evidentment, s'hi pot anar, en funció del que es vulgui fer. Diu que el pressupost estimatiu que s'ha presentat, és el Pressupost donat oficialment per la mateixa Fira a partir del càlcul dels preus de tots els pavellons. Explica que la mateixa Fira ha donat a totes les nacions participants els metres quadrats i, a partir d'aquesta superfície, d'una manera més o menys estimativa, uns preus de funcionament i uns de construcció. Per tant, pot dir que el projecte o l'avantprojecte, que s'ha verificat amb dos o tres opinions en dos o tres avantprojectes, dóna com a resultat que el que és interiors i exteriors del pavelló, tingui un cost pels voltants dels 250 a 300 milions de pessetes, i que quan es materialitzi el projecte es veurà si el cost real serà el que s'ha pressupostat. Afirma que és interès del Govern i és interès d'aquesta Cambra que si es pot fer més barat es farà més barat, i que amb aquest preu s'estima pels tècnics que és un pavelló senzill i digne i que d'altres són més cars, inclús amb xifres per metre quadrat molt més disparades.

El M.I. Sr. Robert Cassany pensa que s'estan debatent dues qüestions i la primera d'elles és saber si convé anar a Sevilla o no, si es tenen diners suficients per gastar-los o no i si es volen gastar allí millor que en un altre lloc. La segona qüestió és saber si es vol anar a Sevilla en unes condicions que permetin representar al país d'una manera digna, i sense per això

pretendre que Andorra es posi al nivell dels grans Estats, però tampoc amb una representació tercermundista. Explica que la Comissió ha seguit tota l'evolució del procés de Sevilla, i no vol posar aquí en entredit ni a l'ex-Conseller de Turisme ni a ningú més però el tema, en aquests moments, està molt endarrerit. Diu que si es vol anar a Sevilla s'ha de prendre la decisió tot seguit i aquesta decisió només radica en una cosa: o es donen el mitjans al Govern per anar-hi o val més que s'estigui a casa, perquè qui sortirà després esquitxat i malparat no serà el Cap de Govern, ni el Ministre, ni el Govern sinó que serà el país. Creu que el primer que s'ha de tenir com a punt de mira és el país i deixar de costat les baralles que es poden tenir a nivell polític. Creu que amb 100 milions, tal com va votar la Comissió, el Govern no pot anar a Sevilla. Afirmar no conèixer cap precedent amb els Governos anteriors que haguessin de demanar un crèdit extraordinari cada vegada que volguessin actuar en un mateix tema. Opina que, o es fa confiança al Govern o no se li fa confiança. Diu que ells li fan confiança, però que la Majoria que no li atorga, que li va retirar, pot, a través de la Comissió, tenir un seguiment sobre l'actuació del Govern i en darrer terme, si es creu convenient, nomenar una Comissió d'enquesta, per veure el que fan.

El M.I. Sr. Jordi Mas diu que la seva intervenció és coincident, en una part, amb el que acaba d'expressar el M.I. Sr. Robert Cassany, sobre la pregunta de l'oportunitat d'anar a Sevilla o la no oportunitat d'anar a Sevilla, perquè a ell li preocupa el fet de la despesa que pugui representar aquesta Exposició de Sevilla, pensant que aquest diner es podria utilitzar dins el país. Demana la valoració que va fer el Govern en el moment de presentar la iniciativa d'anar a Sevilla, fins on arribava i quin era l'avantatge que en treia Andorra, a part de l'avantatge de la Fira en si mateix i la representativitat que pot tenir-hi Andorra, però creu que és més important la imatge que ha de donar Andorra com a país interior que no pas com a país exterior. Es refereix, en concret, a la gent o al turisme que ha de venir a Andorra i que es trobi amb unes infraestructures adequades i uns serveis perfectes, per no caure en la paradoxa de tenir una bona imatge a Sevilla i una mala imatge aquí dins.

El M.I. Sr. Cap de Govern diu que a l'analitzar l'oportunitat o la no oportunitat d'anar a Sevilla, el Govern va tenir en compte tres consideracions. En primer lloc, que hi ha una invitació oficial del Govern Espanyol. En segon lloc, l'aspecte turístic o mercantil, doncs és la primera vegada que una Exposició Universal se celebra tan a prop d'Andorra i la propera serà molt lluny, i es pensa que tindrà un nombre de visitants igual o superior als 40 milions de persones vingudes d'arreu del món, a més de tenir present que Sevilla està situada en una àrea geogràfica on no hi ha hagut una incidència massa profunda de la propaganda turística d'Andorra, com és el Sud d'Espanya i tot Portugal, zona que s'ha de considerar i valorar amb xifres econòmiques. En tercer lloc, diu que també és important el punt de vista institucional, doncs a l'Exposició de l'any 1958, a Brussel·les, es va prohibir la representació oficial d'Andorra, perquè havia d'anar sota bandera d'un altre País i que aquesta vegada és l'Exposició més pròxima on hi ha l'oportunitat de poder anar en representació autòctona andorrana, sense cap bandera, i evidentment falta un pavelló.

El M.I. Sr. Ramon Canut demana al M.I. Sr. Síndic General que s'adjunti l'informe de la Comissió relatiu a la part corresponent del Projecte de Pressupost 91 en la sol·licitud que ha fet el M.I. Sr. Cap de Govern sobre l'acta del viatge a Sevilla i l'acta de la Comissió.

El M.I. Sr. Josep Mª Rossell diu que com que el M.I. Sr. Cap de Govern anteriorment ha manifestat en la seva intervenció que el Govern havia portat tota la documentació prop de la Comissió Legislativa creu que, només a títol il·lustratiu, la Cambra té tot el dret de saber que es va enviar un informe a la Comissió Legislativa on hi consta l'acta de Govern d'una reunió,

de data 12.03.91, així com una carta posterior que es va enviar al Cap de Govern perquè aportés un pressupost així com un projecte en el qual quedés constància de què, realment, aquest diners que es demanaven amb aquest crèdit extraordinari estaven justificats, i se'ls va contestar amb una carta molt breu manifestant una sèrie de punts, entre ells, les despeses que va realitzar la Comissió Legislativa quan es va desplaçar a Sevilla. Considera que si ells, que són els responsables davant l'opinió pública d'aquest país, han d'agafar i han d'aprovar un crèdit extraordinari de 350 milions, estan fent un trist paper quan no se'ls presenta un pressupost equilibrat i quan no se'ls presenta un projecte justificat. Diu que el que sí voldria manifestar, respecte al fet que el M.I. Sr. Cap de Govern ha dit que l'organització de l'EXPO 92 semblaria ser que té la potestat de poder canviar de parcel·la als països que hi participen, és que en la còpia que els va enviar de la reunió amb els responsables de l'EXPO 92, de data 12.03.91, amb els quals es va entrevistar el Sr. Joan Albert Montané, en tant que Comissari d'Andorra per a l'EXPO 92, així com el Sr. Jordi Cinca, Secretari General de Govern, dins del seu contingut hi ha una pregunta que fa el Sr. Cinca i diu el següent: "El Sr. Cinca exposa que el Sr. Vassallo havia comentat que Andorra té l'opció de triar la parcel·la que més li convingui i que un cop s'hagin presentat tot els avantatges de la nova parcel·la al Govern i als arquitectes, es donarà una resposta als Organitzadors de l'EXPO. El Sr. Garcia Pelayo respon que l'organització de l'EXPO té la facultat, "no obligació" -les cometes són del propi M.I. Sr. Josep Mª Rossell-, d'atribuir a cada país la parcel·la que cregui oportú i que donades les poques garanties que participin els països que comparteixin la parcel·la amb Andorra, podria no donar l'opció a recuperar-la". Diu que això demostra una vegada més que aquí ha passat alguna cosa i que el Consell General i, en qualsevol cas, la Comissió no saben exactament què és, i que, per a ell, respon al fet que segurament es deu haver produït una pèrdua de confiança causada per les circumstàncies que s'han esdevingut darrerament en el si del Govern, és a dir, s'ha produït una dimissió forçada del Conseller de Turisme i Esports i, a partir d'aquí, segurament es deu d'haver produït alguna cosa estranya. Atès tot el que ha exposat i per no polemitzar més referent a aquest tema, considerant que es tracta d'una qüestió urgent i perquè pensa que tampoc és qüestió que cadascú defugui les seves responsabilitats, proposa que amb caràcter urgent es torni a portar a la consideració de la Comissió la qüestió de l'EXPO 92 i aquesta, al seu torn, estarà facultada per demanar l'informe que realment correspon portar en el si d'una Cambra com és el Consell General.

El M.I. Sr. Conseller de Finances, Comerç i Indústria diu que el M.I. Sr. Josep Mª Rossell, en la seva primera intervenció, ha exposat que li semblava que el Govern no havia actuat amb serietat en aquest tema i com que veu que persisteix en voler plantejar coses que s'escapen de l'estricta concepció objectiva i responsable del que ha passat amb el tema de l'EXPO, tal com ha dit el M.I. Sr. Cap de Govern, li vol recordar que el Govern, al discurs programa i, després, amb posterioritat, es va plantejar la participació a l'EXPO per una qüestió bàsicament de presència internacional, pel fet que l'Estat Andorrà pogués estar com un Estat més en aquest lloc i, a més a més, si això podia comportar una promoció turística, i remarca que aquesta darrera intenció era "a més a més". Explica que aquest era el plantejament general del Govern, compartit per la majoria d'aquesta Cambra o, potser, fins i tot pel seu conjunt. Diu que, posteriorment, el calendari va anar avançant i, en un moment donat, l'EXPO els va fer sentir la necessitat urgentíssima de prendre posició i de dir si s'hi anava o no, motiu per al qual el Govern va presentar el Projecte de Llei de Crèdit Extraordinari. Recorda haver tingut, el mateix dia que es va presentar, una conferència telefònica amb el M.I. Sr. Síndic General, manifestant-li que considerava molt urgent que aquest crèdit extraordinari s'adoptés única i exclusivament pel fet que Andorra no podria anar a l'EXPO perquè, com ha dit el M.I. Sr. Cap

de Govern, la situació fa que a partir d'una certa data no es poden fer més obres. Respecte a la consideració que si les obres són cares o són barates, manifesta que és evident que hi ha una especulació immobiliària que no és única i exclusiva de Sevilla, i això fa que els preus siguin elevats i que, per tant, es pot considerar si s'hi ha d'anar o no s'hi ha d'anar. Diu que el que de cap manera el Govern pot admetre és que el M.I. Sr. Josep Mª Rossell digui que no sap el que ha passat i que a continuació encara digui que hi ha coses estranyes, perquè si el M.I. Sr. Josep Mª Rossell no sap el que ha passat ells tampoc ho saben gaire, i pot ser perfectament possible que hi hagin hagut coses estranyes, però el que ha de quedar clar és que, en aquest dossier, hi havia sis mesos d'endarreriment que deuen ser imputables a l'anterior Comissari de l'EXPO.

El M.I. Sr. Cap de Govern diu que si ha demanat que es llegeixi la documentació és perquè el M.I. Sr. Josep Mª Rossell està intentant fer lectures parcials d'aquesta documentació i d'aquest informe. A continuació, en llegeix un altre tros: "En el transcurs de la visita s'ha comentat -diu que parla de la visita a Sevilla del Comissari Sr. Montané i del Secretari de Govern- el canvi de parcel·la proposat a Andorra. El Sr. Vassallo ha donat a entendre que només era una proposta i per tant si Andorra volia tornar a la parcel·la inicial ho podia fer. Un cop visitat tot el recinte a les 17.20h, la Delegació Andorrana ha estat rebuda pel Sr. García Pelayo, Director del Departament i superior del Sr. Vassallo. El Sr. Joan Albert Montané ha motivat la visita exposant que la precipitació del seu nomenament el porta a intentar tenir, primerament, un coneixement del projecte genèric de l'EXPO 92 i un cop recollida la informació necessària, començar a prendre decisions, sempre amb prèvia consulta amb el Govern d'Andorra. El Sr. García Pelayo després de donar la benvinguda, "etc..", en primer lloc s'ha tractat de la qüestió del canvi de parcel·la. En aquest punt el Sr. Montané exposa que oficialment Andorra no ha rebut cap justificació del canvi proposat si bé el Sr. Vassallo havia explicat que només és una opció i que Andorra havia de decidir el que més li interessa. El Sr. García Pelayo, explica que la motivació del canvi és que la primera parcel·la, Andorra la compartia amb Iugoslàvia i Malta, països que avui per avui no poden garantir la seva participació i en el cas concret de Iugoslàvia s'és molt pessimista donada la seva situació interna. Enfront d'aquesta situació, hi ha el perill que Andorra es quedi sola en aquella parcel·la i l'organització de l'EXPO 92 es va plantejar la possibilitat de donar una nova parcel·la a Andorra. Opció que no va dubtar en prendre quan va sorgir la possibilitat d'oferir-ne una de millor, situada enfront del pavelló del Japó i de la terminal de monorail interior. El Sr. Montané fa referència a l'increment de la superfície d'aquesta parcel·la i per tant la dels costos i alhora remarca que ja s'havien fet projectes fonamentats en la primera parcel·la. El Sr. García Pelayo comenta que no veu perquè hi ha d'haver un increment dels costos donat que l'avantprojecte que Andorra ha presentat és perfectament adaptable a la parcel·la, ja que aquesta té una superfície edificable superior a la mínima exigible. El Sr. Montané clarifica que Andorra encara no s'ha pronunciat per cap projecte. Més avall, el Sr. García Pelayo respon que l'organització de l'EXPO té la facultat "he llegit bé, Sr. Rossell" d'atribuir a cada país la parcel·la que cregui oportú i que donades les poques garanties que hi participin els Països que comparteixen la parcel·la amb Andorra, podia no donar opció a recuperar-la".

El M.I. Sr. Síndic General diu que aquí es demana que es llegeixin una sèrie d'actes, i com sigui que es tracta d'actes internes de la Comissió de Turisme i Esport, si no se'ns faciliten és impossible de donar-los-hi lectura.

El M.I. Sr. Josep Mª Rossell diu que no vol polemitzar sobre aquesta situació, però que el M.I. Sr. Conseller de Finances, Comerç i Indústria pot comprendre que si ningú ha sabut

el que ha passat, ni ell mateix, ni la Comissió, ni el Consell General, ni el propi Govern, la qual cosa li sorprèn perquè sempre ha manifestat que actua de forma col·legiada, es raó de més per demanar la informació que correspongui i assabentar-se tothom de la situació. Diu que des del seu punt de vista, en tant que membre d'aquesta Cambra, li és molt difícil de votar un crèdit extraordinari de 350 milions de pessetes sense tenir la suficient informació. Torna a repetir la proposta que ha fet anteriorment, de retornar a la Comissió el Projecte de Llei de Crèdit extraordinari, perquè, amb caràcter urgent, s'analitzi la situació amb els consegüents documents que s'aportin amb la proposta de pressupost, amb un projecte evidentment definit i analitzat i, a partir d'aquí, se'n pugui tornar a discutir. Creu que ningú ha dit avui que si no es voten 350 milions de pessetes és que realment Andorra no ha de participar a l'EXPO 92, sinó que el que està clar, és que s'ha de votar una cosa que estigui argumentada, quelcom que faci que ells la puguin recolzar.

El M.I. Sr. Enric Pujal lamenta que avui hi hagi aquesta pressa, aquesta necessitat d'aprovar un crèdit extraordinari de 350 milions de pessetes. Diu que ell, que no forma part de la Comissió de Turisme i Esports però que ha estat degudament informat pel Conseller de la seva Parròquia que forma part de la mateixa, es veu, ara per ara, certament incapaç de prendre aquesta decisió perquè avui es parla d'una quantitat nova, 600 milions de pessetes, de la qual ell no n'havia sentit a parlar mai. Però a més, malgrat el M.I. Sr. Cap de Govern n'hagi donat un principi d'explicació, voldria saber quina rendibilitat, si se li permet l'expressió, s'obtindrà de la inversió que es vol fer a Sevilla, perquè en comparació amb els altres participants, que invertiran quantitats importantíssimes, la inversió d'Andorra es quedarà bastant disminuïda, inclús, amb els 600 milions de pessetes. Per tant, diu que la primera cosa que troba a faltar és un estudi, en primer lloc, de les persones susceptibles de visitar l'EXPO 92 i, a continuació, una valoració, perfectament possible de realitzar, de les persones que poden arribar a visitar la Casa d'Andorra, perquè creu molt difícil parlar de quantitats sense saber exactament quin fruit se n'obtindrà. Troba important, tal com ha dit el M.I. Sr. Cap de Govern abans, que es reforci la representativitat d'Andorra com a nació, però cal fer una valoració d'això en comparació amb una valoració de tot el demés per saber, amb certesa, si és necessari o no, si val la pena i quina quantitat s'ha d'invertir per ser competitius. Demana al M.I. Sr. Cap de Govern si existeix un estudi d'aquest tipus, doncs ell no el coneix, i també si és cert que hi havia un projecte de construcció d'un edifici molt significatiu, un edifici que, a més a més, semblava que havia agradat al ple del Govern, i que el construïa, el presentava i l'inaugurava el Sr. Ricard Bofill, i si el seu cost era, tot instal·lat a Sevilla, de 100 milions de pessetes, la qual cosa contrastaria enormement amb la quantitat de 290 milions de pessetes que s'ha esmentat anteriorment. Proposa que, al marge que se li vulguin contestar aquestes dues preguntes, s'ajorni aquest debat per a una propera sessió del Consell General i que es proporcionés molta més informació de la que es posseeix en aquest moment.

El M.I. Sr. Josep Cases li diu al M.I. Sr. Conseller de Finances, Comerç i Indústria que no li han quedat clars els seus comentaris sobre el que ha passat i el que no ha passat, sobre el que hi ha hagut d'estrany durant aquests cinc mesos als quals fa un moment a fet referència, quan ha parlat de l'ex-Comissari. Li demana si els ho pot explicar perquè el que no voldria és que si abans hi han hagut coses estranyes, ara n'hi tornés a haver.

El M.I. Sr. Conseller de Finances, Comerç i Indústria diu que el M.I. Sr. Josep Cases no l'ha acabat d'entendre perquè la seva intervenció era, precisament, com a conseqüència d'una intervenció del Conseller de la Massana, el M.I. Sr. Josep Mª Rossell, perquè ha estat ell qui ha dit que no sabia el que estava passant i que potser hi havia coses estranyes. En aquest

sentit, el M.I. Sr. Conseller de Finances, Comerç i Indústria diu que ell s'ha limitat a dir, i ara ho repeteix, que fins al dia 23 de març d'aquest any el Govern no va començar a tenir coneixement del que passava, i que per tant, en sabia tant com tots els Consellers, que saben, exactament, que hi havia una participació d'Andorra i que tenien un Comissari que estava treballant sota el control d'un Conseller, i això és tot. Diu que la qüestió de la parcel·la el Govern la descobreix quan rep un fax i se'ls hi diu que, sense entrar en grans disquisicions jurídiques, si la Comissió de l'EXPO té la facultat de canviar de parcel·la, s'entén que és ella qui decideix si la canvia o no la canvia, i si el Reglament diu que ells tenen la facultat, vol dir que aquí no se'n té per oposar-s'hi.

El M.I. Sr. Josep Cases diu que li sorprèn que li digui que el Govern fins al 23 de març en sabia molt poca cosa del que passava, tractant-se d'un Govern col·legiat, i, per tant, per als qui no estan dins del tema profundament, que no formem part ni del Govern ni de la Comissió Legislativa de Turisme i Esport, encara és més sorprenent. Afegeix que és per aquest motiu que es demana més informació i, si a l'Assemblea li sembla bé, sol·licita que es trameti de nou aquest dossier a la Comissió Legislativa de Turisme i Esport i que, conjuntament amb el Govern, amb un caràcter urgentíssim, es torni a presentar al Ple del Consell General, per poder-ho debatre i prendre els acords necessaris.

El M.I. Sr. Cap de Govern explica que els projectes han d'estar aprovats el 31 d'aquest mes, és a dir, d'aquí a set dies. Diu que es pot aconseguir un termini de gràcia, però pensa que és impossible que es torni a examinar l'assumpte i que torni a passar al Consell General.

El M.I. Sr. Josep Cases pensa que en un termini de quinze dies o de tres setmanes es podria solucionar.

El M.I. Sr. Miquel Casal diu que està d'acord en què s'ha d'anar a la Fira de Sevilla i en el que ha dit el M.I. Sr. Robert Cassany, que si s'hi ha d'anar s'ha de fer correctament. A més, demana si aquesta Cambra està d'acord en gastar 600 milions de pessetes per anar a Sevilla, perquè si s'han de fer projectes, amb les despeses que comporten, i després no s'hi va, cal pensar-ho abans.

El M.I. Sr. Enric Pujal demana que el Govern es manifesti respecte a les preguntes que ha plantejat abans, ja sigui en aquesta sessió o en una altra.

El M.I. Sr. Cap de Govern diu que suposa que el M.I. Sr. Enric Pujal deu estar ben informat pel seu company de la situació que es va explicar a la Comissió respecte al projecte Bofill. En qualsevol cas, però, li torna a repetir que el Sr. Bofill, segons van comunicar el Comissari anterior i el Conseller de Turisme i Esports, havia ofert la seva participació desinteressada a nivell de projecte, que ell es cuidaria de fer el pavelló a Barcelona i el traslladaria al lloc de l'exposició. Posteriorment, quan el nou Comissari, es va entrevistar amb el Sr. Bofill, aquest li va dir que allò no era cert, o que no ho volia fer, i que el nou pavelló d'Andorra costaria 500 milions, el pavelló sol.

El M.I. Sr. Enric Pujal demana al M.I. Sr. Cap de Govern si li vol contestar l'altra pregunta sobre si s'ha fet una estimació de la gent que poden visitar l'EXPO 92 i de la gent que pot arribar a anar a la Casa d'Andorra a l'EXPO 92.

El M.I. Sr. Cap de Govern diu que és difícil fer valoracions perquè depenen de moltes circumstàncies: de si fa bon temps, de si hi ha guerra o si no hi ha guerra, etc. L'únic que pot dir és la valoració que fa la pròpia organització que preveu una assistència de 40 milions de

persones, que el pavelló està ben situat i que és pràcticament impossible poder assegurar quantes persones el visitaran d'entre aquests 40 milions.

El M.I. Sr. Enric Pujal discrepa de la darrera afirmació del M.I. Sr. Cap de Govern que és pràcticament impossible efectuar aquesta previsió perquè li consta que hi han empreses que a nivell d'altres països han fet estudis d'aquests tipus en els quals, per exemple, es calcula que l'estada dels visitants a l'EXPO 92 serà de dos dies i s'estudia l'ocupació del seu temps en funció de quines coses els poden interessar més. Creu que el M.I. Sr. Cap de Govern n'hauria de tenir coneixement i saber, més o més menys, la quantitat de gent que podria visitar el pavelló d'Andorra perquè, si s'ha d'analitzar la quantitat que ha anunciat de 600 milions de pessetes, quantitat molt elevada, s'han de tenir uns criteris que permetin deduir-ne la seva rendibilitat.

El M.I. Sr. Cap de Govern lamenta no poder donar al M.I. Sr. Enric Pujal la xifra que demana ni conèixer la casa que pot fer aquest estudi i, en tot cas, si existeix aquesta, és massa tard i no es pot fer la prospecció.

El M.I. Sr. Jordi Farràs manifesta que la seva intervenció va en el mateix sentit que l'anterior del M.I. Sr. Robert Cassany, que li ha semblat que corroborava el M.I. Sr. Miquel Casal. Diu que s'han de pronunciar sobre si s'hi participa o no, ja que el temps apressa i no hi ha opció a més estudis. En tot cas, el que sí demana és que si realment hi ha aquest compromís institucional de participar-hi, que suposa que pot repercutir favorablement a nivell turístic i a nivell institucional, l'assistència a aquest acte es tingués en compte en l'elaboració del Pressupost, en el sentit que potser s'haurien de retallar una sèrie de partides a nivell de promoció turística del país, tenint en compte que l'esforç prioritari serà l'EXPO Universal de Sevilla.

El M.I. Sr. Josep Cases considera que la intervenció del M.I. Sr. Miquel Casal ha estat molt encertada i la pregunta que s'ha de respondre, i diu que ell no pot fer-ho en aquests moments amb la informació de què disposa, es si s'està en condicions de gastar-se o no 600 milions a la Fira de Sevilla i si aquesta és realment la quantitat necessària, perquè és molt important i es podrien gastar aquests diners en moltes altres coses. Diu que per això ha demanat al M.I. Sr. Cap de Govern, i li torna a fer la pregunta, si és que amb uns mitjans més petits Andorra podria estar dignament representada.

El M.I. Sr. Cap de Govern diu que s'estima que no, que aquest és el projecte més senzill i més digne, tenint en compte que hi han unes despeses de funcionament que es calculen aproximadament, sempre a nivell teòric, en el doble del valor de la construcció i interiors. Diu que aquests són els preus estàndard però que si entre el projecte que s'arribi a definir i el projecte que es realitzi finalment s'hi poden estalviar despeses de funcionament, sempre tenint present que hi ha d'haver una representació digna, no és obligació gastar-se la quantitat votada pel Consell General, sinó que el que proposa el Govern és una quantitat màxima amb la qual es tractaria de fer una representació digna però ajustada als preus més econòmics possibles.

El M.I. Sr. Josep Cases diu que comprèn l'explicació del M.I. Sr. Cap de Govern però manifesta que no n'acaba de quedar convençut i que, per tant, proposa que es tramiti de nou a la Comissió Legislativa de Turisme i Esport i que, conjuntament amb el Govern, elabori un informe en el termini d'una setmana per sotmetre'l a aquesta Cambra.

El M.I. Sr. Miquel Aleix intervé per veure si es pot arribar a una solució per cloure el debat, i diu que hi ha una proposta de la Comissió Legislativa, que era votar un crèdit extraordinari de 100 milions de pessetes, i una altra demanda de crèdit extraordinari del Govern. Vist el poc temps que hi ha i la dificultat per allargar aquests terminis, pensa que el Consell General s'hauria de manifestar per una proposta o per l'altra, perquè si la Comissió Legislativa ha pres la iniciativa de creure que amb 100 milions de pessetes es podria començar a treballar, ja és un punt de partida, i si el Govern n'exigeix 350 per tenir una quantitat suficient perquè es puguin realitzar les obres amb la finalitat que Andorra sigui representada dignament, les propostes són clares i el Consell General s'ha de manifestar.

El M.I. Sr. Josep Cases diu que el M.I. Sr. Miquel Aleix ha fet un resum clar de les dues propostes que hi han i que ell en proposa una altra. Diu que no està d'acord ni amb la proposta que fa la Comissió Legislativa perquè amb 100 milions, segons diu el M.I. Sr. Cap de Govern, no es podrà fer res, ni amb la de 350 milions, perquè ara ja s'ha parlat de 600 i això el desconcerta. Per tant, insisteix que aquest tema torni a la Comissió Legislativa de Turisme i Esport.

El M.I. Sr. Roc Rossell, un cop escoltada la proposta del M.I. Sr. Josep Cases, en nom dels quatre Consellers d'Encamp, es manifesta a favor de què la proposta passi de nou a la Comissió i torni més documentada, amb un projecte definit i acabat.

El M.I. Sr. Francesc Grau diu que, ateses les intervencions que s'han fet, els quatre Consellers de la Parròquia de la Massana subscriuen totalment el que acaba de manifestar el M.I. Sr. Roc Rossell, és a dir, que es retorni el projecte a la Comissió per a més informació.

El M.I. Sr. Ramon Canut diu que la Comissió, al seu degut moment, ja ha dit tot el que havia de dir. Explica que en el Projecte de Pressupost per al 1991 hi ha una partida pressupostària de 350 milions per a l'EXPO 92 de Sevilla a la qual la Comissió de Turisme va donar el seu acord favorable en l'informe que va presentar. Atesa la pressa de temps, per les circumstàncies que siguin, que un dia o altre se sabran, diu que el Govern ha hagut de demanar un crèdit extraordinari de 350 milions, ja que no disposa de Pressupost, i l'informe de la Comissió a aquesta demanda ha estat, per majoria, de recomanar l'aprovació de 100 milions. Entén que la valoració de la participació a l'EXPO 92 té més un caire institucional i de representació internacional d'Andorra, vist que a la de Brussel·les per participar-hi s'havia de fer sota el pavelló francès i, en canvi, ara es pot fer amb senyera pròpia. Creu que és aquest fet el que s'ha de valorar i que una mica és la proposta que ha fet el M.I. Sr. Miquel Casal, què es vol gastar per estar sis mesos a l'escenari únic que hi haurà l'any 92, a l'Exposició Universal a Sevilla, amb la participació de tots els països del món i amb la presència de gairebé tots els Caps d'Estat del món. Opina que aquesta és la pregunta que s'ha de formular el Consell General. Diu que a ell li sembla que el fet de tornar-lo o no tornar-lo a la Comissió per a complement d'informació seria una pèrdua de temps i potser, i no voldria afirmar-ho, voldria semblar un intent de bloqueig de la possible participació a Sevilla o de la possible acció de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern opina que s'ha de parlar el més clar possible, i el Govern vol fer constar que no es veu en la possibilitat de perllongar per més temps la possibilitat de presentar els projectes i contreure els compromisos per anar a Sevilla i, per tant, declina, si no s'aprova avui el crèdit extraordinari, tota la responsabilitat política sobre la decisió de no anar-hi.

El M.I. Sr. Josep Cases contesta al M.I. Sr. Ramon Canut, que quan parla de boicot o insinua un boicot, per la seva part en cap moment ha pensat en intentar boicotejar la Fira de Sevilla, sinó que pensa que és un acte important i que cal ser-hi present. Diu que el que li sembla estrany és que la Comissió aprovi 100 milions i després s'expliqui que ningú acaba d'entendre certes coses, tal com diu el M.I. Sr. Conseller de Finances, Comerç i Indústria, que el que ha passat fins al 23 de març no se sap i que del 23 de març fins ara només se'n sap un tros. Davant això, diu que si es tractés d'una xifra de menys quantitat no tindria cap problema, però que ell també ha de passar comptes davant dels seus electors i davant del país i dels crèdits extraordinaris que aprova, sobretot si són de 600 milions de pessetes. Per tant, torna a insistir perquè es trameti una altra vegada a la Comissió Legislativa de Turisme i Esport i que, en el termini de quatre dies, aquesta presenti un informe molt més complet al Consell General perquè el pugui aprovar, si convé, en sessió extraordinària.

El M.I. Sr. Roc Rossell manifesta que no vol entrar una altra vegada en el fons de la qüestió, sinó simplement dir al M.I. Sr. Ramon Canut que s'abstingui de fer judicis d'intencions a les seves manifestacions dins d'aquesta sala.

El M.I. Sr. Josep Mª Rossell manifesta que en el si de la Comissió de Turisme i Esport tothom estava molt preocupat per aquesta qüestió, tothom va analitzar la situació amb la poca documentació que es posseïa en aquell moment i es va votar aquesta proposta de 100 milions perquè no es digués després que Andorra no volia participar a l'EXPO 92. Coincideix amb el M.I. Sr. Josep Cases en què, com que no es té la informació suficient, és pràcticament impossible poder votar un crèdit extraordinari de 350 milions de pessetes. Observa al M.I. Sr. Ramon Canut que la Comissió Legislativa de Turisme i Esport va efectuar un informe d'aquest crèdit extraordinari en el qual hi constava que per majoria es votaven 100 milions de pessetes a la demanda del Govern de 350 i, si no ho recorda malament, diu que inclús els MM.II. Srs. Ramon Canut i Robert Cassany van manifestar que 350 milions de pessetes era una quantitat excessiva i que, potser amb 200 milions, n'hi hauria suficient. Aleshores, vist inclús que s'han produït una sèrie d'esdeveniments en els quals òbviament queda clar que no hi ha una clarificació sobre aquest tema, pensa que s'hauria de portar a la consideració del Consell General i que es procedeixi a la votació corresponent.

El M.I. Sr. Josep Anton Ribes pensa que cal reflexionar, més que sobre el fet de si han de ser 100 o 350 milions de pessetes, sobre si hi haurà temps material per a la realització del projecte, perquè el problema, en cas que el resultat fos negatiu, seria pitjor, doncs s'hauria començat a invertir uns diners i després no es podria acabar.

El M.I. Sr. Robert Cassany contesta al M.I. Sr. Josep Mª Rossell dient que ell en cap moment va dir ni considerar que 350 milions fossin excessius, sinó que l'anterior Conseller de Turisme i Esports, a nivell de la Comissió, els havia dit que necessitava 350 milions el primer any i uns 350 milions el segon any per acabar, i que a la Comissió ningú havia fet cap comentari perquè es considerava que la xifra, tot i ser molt grossa, podia ser real.

El M.I. Sr. Síndic General diu que hi han tres posicions; la demanda del Govern d'un crèdit extraordinari per 350 milions de pessetes, la proposta de la Comissió legislativa de Turisme i Esport i una proposta efectuada ara en el si d'aquesta Cambra de retornar-lo a la Comissió legislativa per al seu estudi amb caràcter urgent.

El M.I. Sr. Josep Anton Ribes creu que, en primer lloc, potser la Cambra s'hauria de manifestar avui sobre si vol anar o no vol anar a Sevilla i, després, s'adoptés la tercera proposta que és tornar-lo a la Comissió.

El M.I. Sr. Josep Cases diu que la Cambra s'ha manifestat, i quasi s'atreveix a dir que per unanimitat, en el sentit que vol anar a Sevilla. Manifesta que les discrepàncies han sorgit entorn al cost d'aquesta participació i que el Consell General s'ha de manifestar al respecte.

Seguidament el M.I. Sr. Síndic General sotmet a votació les tres propostes: número 1, el crèdit extraordinari sol·licitat pel M.I. Govern de 350 milions de pessetes; número 2, la proposta efectuada per la Comissió legislativa de Turisme i Esport, consistent en el crèdit de 100 milions de pessetes; número 3, retorn del projecte a la Comissió legislativa de Turisme i Esport, per un estudi amb caràcter urgent i posterior decisió en el si del Consell General.

Voten a favor de la proposta núm. 1 els MM.II. Srs. Antoni Casal, Jordi Farràs, Antoni Armengol Vila, Robert Cassany, Josep Anton Ribes, Miquel Aleix, Marcel·lí Albós, Ramon Canut i Xavier Esport.

Voten a favor de la proposta núm. 3 els MM.II. Srs. Jordi Font, Miquel Casal, Roc Rossell, Jordi Mas, Isidre Torres, Enric Pujal, Joan Naudi, Enric Dolsa, Joan Martínez, Francesc Grau, Josep Garrallà, Josep Mª Rossell, Xavier Montané, Joan Jordi, Josep Cases, Albert Pintat i Joan Obiols.

El M.I. Sr. Climent Palmitjavila s'absté.

A la vista del resultat de la votació el M.I. Sr. Síndic General declara aprovada, per majoria, la proposta núm. 3, consistent en el retorn del projecte a la Comissió legislativa per al seu informe amb caràcter d'urgència.

6. Notificació de la Llei d'Augment del nombre de Consellers de Comú de la Parròquia de Sant Julià de Lòria, aprovada pels MM.II. Srs. Delegats Permanents.

El M.I. Sr. Síndic General fa donar lectura a la comunicació rebuda dels MM.II. Srs. Delegats Permanents (Reg. Núm. 256-A), relativa a l'augment del nombre de Consellers de Comú a la Parròquia de Sant Julià de Lòria.

I no havent-hi més intervencions i havent-se esgotat l'ordre del dia, el M.I. Sr. Síndic General aixeca la sessió, de la qual se n'ha formalitzat la present acta als efectes pertinents. Són tres quarts de tres de la tarda.

P.O. del M.I. Consell General
El Secretari General

V. i P.
El Síndic General